

ЖЕТА

ЧАСОПИС

3/170 березень 2021

ЛВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Слово Митрополита Львівського у 75-ту річницю Львівського псевдособору

Дорогі браття і сестри!

У цих днях виповнюється 75 років від того часу, коли радянська влада офіційно ліквідувала Українську Греко-Католицьку Церкву. Саме тут, у нашому рідному Львові, 8-10 березня 1946 року зусиллями та під наглядом НКВД УРСР в Архикафедральному соборі святого Юрія був скликаний так званий «Львівський собор», ціллю якого було скасування Берестейської Унії 1596 року, розірвання сопричастя з Апостольською Столицею та «воз'єднання» з Російською Православною Церквою.

Очевидно, що це не був жодний «собор», а театральне дійство, режисером якого були радянські органи безпеки. Адже на час його проведення усі єпископи УГКЦ на чолі з Блаженнішим Йосифом Сліпим, як також священники, монахи і монахині, які не погодилися брати участь у згаданому дійстві, були заарештовані. Проведення ж собору без участі легітимної церковної ієрархії робить його нелегітимним у своїй суті.

Чому радянська влада так боялася Української Греко-Католицької Церкви? Відповідь на це питання є простою і зрозумілою – тому, що для нашого народу вона була головною остоею вірності Богу та запорукою відродження України як самостійної і незалежної держави. Праведний митрополит Андрей Шептицький, який провадив наш люд через дві світові війни та міжвоєнні лихоліття, прекрасно розумів, що для того, аби наш нарід перестав бути нещасливим, він повинен відновити свою державність. Але таку державність, яка базується на Христовій правді, що каже любити понад усе Бога та ближнього. Адже вже у Псалмах звучить виразна правда про те, що «коли не Господь буде дім, даремно трудяться будівничі» (Пс. 126, 1).

Головною запорукою міцності українського народу праведний митрополит Андрей вважав єдність Христової Церкви в Україні. Справі єдності Церкви він присвятив ціле

своє життя і за цю єдність він був готовий кожної хвилини проляти свою кров як мученик та ісповідник віри. Але для нього було чітко зрозумілим, що видимим символом єдності Церкви є сопричастя з тим, до кого сам Христос, засновник Церкви, звертається такими словами: «Ти – Петро (скеля), і на цій скелі збудую мою Церкву й пекельні ворота її не подолають» (Мт. 16,18).

Єдність з Апостолом Петром і його наступниками як видимим символом ідентичності Христової Церкви стала другою головною причиною того, що радянська влада офіційно ліквідувала Українську Греко-Католицьку Церкву. За цю єдність віддали своє життя і проляли свою кров тисячі мучеників та ісповідників нашої Церкви у радянських концтаборах та тюрмах, серед яких були не тільки представники ієрархії чи духовенства, але багато мирян.

Спосіб, у який радянська влада здійснила ліквідацію УГКЦ, був надзвичайно хитрим і підступним. В історії Церкви Собори скликалися для того, щоб зрозуміти, як діяти Церкві «тут і тепер», у часі, в якому вона перебуває. Адже хоча Христова правда є незмінною, змінюються обставини життя людини. По суті, Собор є способом спільного пошуку Божої волі, адже сам Спаситель каже, що «де двоє або троє зберуться в Моє Ім'я, там Я серед них» (Мт. 18, 20).

Саме тому березневі зібрання 1946 року у Львові в Архикафедральному соборі святого Юрія не можна назвати Собором, але псевдособором, оскільки його учасники шукали не Божої волі, але сповняли волю тирана народів Йосифа Сталіна та комуністичної партії Радянського Союзу. Причому більшість з них робили це не добровільно, але під дулом зброї та різного роду застрашувань.

Бог є таким, який залишив людині свободу вибору між добром і злом навіть після того, коли людина відпала від Нього через гріх. Диявол же є тим, який

Ченці-редемптористи в цивільному одязі після закриття монастиря в Станіславові (Івано-Франківськ). Поруч – пес Амор, якому також довелося покинути монастир разом з редемптористами. У повоєнні роки двоє з отців – Величковський і Стернюк (сидять ліворуч, 2-й і 3-й) стануть підпільними єпископами УГКЦ

не терпить свободної волі людини, а тому на всілякий спосіб намагається її поневолити через різного роду хитрощі та спокуси.

Сьогодні майже не залишилося в живих свідків тих страшних часів, про які згадуємо. Але рана, яка була завдана нашій Церкві і нашому народові радянською тоталітарною системою, кровоточить до сих пір. Ми не можемо повернути чи змінити час, але ми зобов'язані зробити все можливе, щоб таких подій більше не повторилося. А тому пам'ять і молитва є головними середниками того, що у майбутньому такого не станеться.

У ці дні закликаю усіх вознести наші молитви до милосердного Бога за тих, які мужньо витривали у часі випробувань і гоніннь Церкви, а також за тих, які зламалися внаслідок людської слабкості. Ми також повинні подякувати Богу, який провадив нас весь час через цей непростий період історії. Видимим же знаком Його присутності були послані Ним для нашого народу пророки, серед яких чільне місце займають митрополит Андрей Шептицький та Патріарх Йосиф Сліпий. Саме ці два славні мужі перепровадили нашу Церкву через великі лихоліття і передали сучасному поколінню живу віру в Бога та любов до своєї Церкви і України.

Перед нами ж стоїть завдання, щоб у теперішні часи, які є не менш тяжкими, цю віру не тільки зберегти, але й примножити та передати тим, які прийдуть після нас. При цьому, слідом за Папою Франциском, хочу наголосити на тому, що ми зобов'язані передати наступним поколінням не попіль віри, а жар віри.

Милосердний Боже, допоможи нам у цьому!

† Ігор
Митрополит Львівський

«Герой змагання українців за своє»: Глава УГКЦ освятив у Києві пам'ятник отцю Августині Волошину

15 березня 2021 року, у 82-гу річницю проголошення незалежності Карпатської України, у Києві, на Аскольдовій могилі, Блаженніший Святослав освятив пам'ятник о. Августину Волошину – великому сину України, активному громадському і релігійному діячу, священику Греко-Католицької Церкви, президенту Карпатської України. Участь у заході взяли представники Товариства закарпатців у м. Києві, зокрема президент об'єднання.

У слові з нагоди освячення пам'ятника Отець і Глава УГКЦ наголосив на тому, що постать о. Августина Волошина промовляє до нас сьогодні і говорить правду: правду про Закарпаття, правду про нас з вами, про наші національно-визвольні змагання і разом з тим – правду про Українську Греко-Католицьку Церкву.

«Саме він, наш священик, показує, що Церква в найтяжчі моменти історії завжди була для свого народу матір'ю і вчителькою. Наше духовенство вміло брати на себе відповідальність за долю українського народу. Наші священики не просто були хранителями душі народу, але зберігали і розвивали його духовну, культурну, національну спадщину. А на прикладі президента Карпатської України отця Волошина вміли брати на себе відповідальність і за її державобудівництво», – відзначив Блаженніший Святослав.

Отець Августин, зауважив Глава Церкви, хоч і усвідомлював усі небезпеки того завдання, яке на нього покладав український люд на Закарпатті, все-таки прийняв цей виклик. Він віддав своє життя за те, щоб народ, який так прагнув жити у своїй державі, на своїй рідній землі, міг здобути державність і її цінувати.

Пам'ятник о. Августину Волошину, як вже було зазначено, споруджено на Аскольдовій могилі в Києві, де, за словами Патріарха Святослава, починає народжуватися пантеон героїв України. «Ми тут маємо знак, який вшановує героїв славного бою під Крутами. Тут спочивають герої Майдану, герої війни на Донбасі. І від сьогодні тут стоятиме пам'ятник о. Августину Волошину – безперечно, героєві України, героєві змагання українців за своє: за свою культуру, за свою Церкву, за свою державу», – підкреслив Глава УГКЦ.

«Сподіваємося, що всі, хто відвідуватиме це місце, цю Аскольдову могилу, згадуватимуть тих славних постатей, якими Господь Бог пише історію України, Української Держави на наших рідних землях», – висловив сподівання Предстоятель і подякував всім причетним до встановлення монумента президенту Карпатської України в столиці України.

Після освячення пам'ятника о. Августину Волошину Блаженніший Святослав відслужив панахиду.

Департамент інформації УГКЦ

Блаженніший Святослав вакцинувався від коронавірусу

На нашу думку, є три принципи, на які треба зважати в питанні вакцинації: вакцинація має бути добровільною, доступною і безпечною. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час брифінгу після вакцинації релігійних діячів, яка відбулася 16 березня у Києві.

Під час брифінгу Предстоятель УГКЦ висловив щире повагу медикам. На його переконання, вони сьогодні заслуговують особливої молитви, уваги і вдячності від усього українського народу. Блаженніший Святослав також попросив при прийнятті рішення про вакцинацію слухати насамперед думку лікарів.

«Дуже добре, що в досить короткий термін людство має хоча б такий захист від коронавірусу. Очевидно, що ця хвороба ще вповні не вивчена. Вакцини також проходять певний етап свого дослідження. Проте можемо стверджувати, що немає жодних релігійних підстав, щоб відмовлятися від вакцинації. Відмова від вакцинації за релігійними мотивами часом прикриває в собі щось інше. Про це ми засвідчили окремим документом на рівні Всеукраїнської ради Церков та релігійних організацій», – підкреслив Глава Церкви. Він також пригадав, що є три принципи, які в цьому питанні треба мати на увазі: вакцинація має бути добровільною, доступною і безпечною, а кожна людина повинна мати право вибору про те, чи вакцинуватися.

Відповідаючи на запитання, чи він особисто не мав сумніву перед вакцинуванням, Блаженніший Святослав сказав: «Непоганою ознакою є сумнів, бо хто не сумнівається, той не рухається вперед і не шукає істини. Віруюча людина має право на сумнів. Тоді вона має причину пізнавати правду і шукати Істину».

Департамент інформації УГКЦ

Віртуальні великопісні реколекції в єпархії святого Йосафата в Пармі

7 березня, у Хрестопоклонну неділю за григоріанським календарем, єпархія святого Йосафата в Пармі (США) провела віртуальні великопісні реколекції для своєї молоді в Zoom. Молодь, молодіжні лідери та духовенство єпархії зібралися у різних місцях штатів Огайо, Пенсильванія та Північна Кароліна під проводом свого пастиря владики Богдана (Данила) на 10-ті за чергою молодіжні реколекції, які цього року були зведені до двогодинної віртуальної програми у зв'язку з коронавірусною пандемією. Темою цьогорічної зустрічі була «Надія на воскресіння».

Захід був організований Єпархіальним молодіжним комітетом (ЄМК) під керівництвом о. Любомира Жибака, пароха церкви Пресвятої Трійці УГКЦ міста Янгстаун та церкви св. Анни міста Остінтаун (штат Огайо), та координований дияконом Мироном Шпаком із церкви Пресвятої Трійці УГКЦ міста Карнегі (штат Пенсильванія). Зустріч надала можливість єпархіальній молоді помолитися, роздумати, зібратися з іншими та зосередитися на великопісній мандрівці до Пасхи.

Кілька парафій, включно з катедральним храмом св. Йосафата УГКЦ в Пармі (штат Огайо), церквою Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ міста Парми, церквою свв. Петра і Павла міста Ембрідж (штат Пенсильванія) та парафією св. Василя Великого міста Шарлотт (штат Північна Кароліна) організували особисті збори молодіжних груп у своїх парафіях, приєднавшись до ширшої віртуальної зустрічі в Zoom. Цей гібридний формат спричинив більш динамічний діалог серед молоді, надаючи кожному можливість відновити зв'язки зі старими друзями та здобути нових у дусі радості та християнського спілкування.

Цьогорічні віртуальні великопісні молодіжні реколекції були чудовою молитовною подією для молоді, коли кожен мав можливість відкрити своє серце Ісусові Христові, відчутти Його любов та поділитися нею з іншими.

За матеріалами: Єпархія святого Йосафата в Пармі

Катехити Київської архієпархії отримали дипломи

7 березня з рук Глави Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Святослава вісім катехитів Київської архієпархії отримали дипломи про закінчення навчання у Катехитично-педагогічному інституті Українського католицького університету.

Як повідомляють у катехитичній комісії Київської архієпархії, вручення дипломів – це, з одного боку, підсумок наполегливого навчання та формації катехита, а з іншого – мандат, який вказує на величезну гідність і відповідальність – впроваджувати вірних у глибини богопізнання.

Блаженніший Святослав, звертаючись до випускників, закликав їх ревно та гідно здійснювати своє служіння. Адже на це благословила катехитів Церква. «Це надзвичайно актуальне та відповідальне служіння», – наголосив Патріарх.

З привітальним словом до катехитів звернувся також голова катехитичної комісії Київської архієпархії о. Петро Жук. Привітав випускників і вручив пам'ятні подарунки директор інституту Назар Дуда.

Відтак катехити подякували Богові за те, що свого часу в різний спосіб покликаних їх до одних стін, до однієї приймальної комісії. Також вони запевнили Блаженнішого Святослава, що з Божою допомогою з гарячими серцями виконуватимуть те, до чого покликані – свідчити про любов Господа.

Пресслужба Київської архієпархії

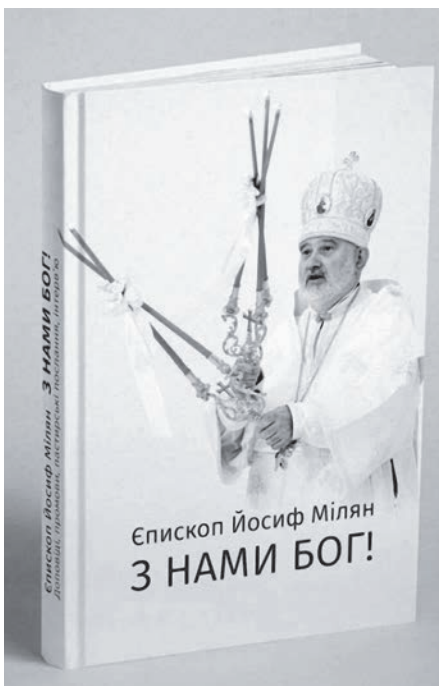
Вийшла друком книга владика Йосифа Міляна «З нами Бог»

На її сторінках читач зможе ознайомитися з доповідями, промовами, настирськими посланнями та інтерв'ю єпископа-помічника Київської архієпархії владика Йосифа Міляна. Книжка показує владика як монаха, єпископа, патріота України, душпастиря молоді та мігрантів.

В описі видання, зокрема, йдеться про таке: «На своєму життєвому шляху – у підпіллі, душпастирстві, служінні молоді й мігрантам – владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київський, залишив слід у душах багатьох людей – вінчав, хрестив дітей, наставляв на добру дорогу, підтримував у важку хвилину, розраджував у горі... З цієї книжки, до якої увійшли доповіді, промови, послання та інтерв'ю владика Йосифа, кожен зможе більше довідатися не тільки про життя і служіння владика, а й про становлення, розвиток, основні засади душпастирства молоді та мігрантів в УГКЦ».

У передмові читач знайде авторський життєпис владика Йосифа. Починається він словами: «Роблю все, що можу, а на що мені бракує сили – моє уповання на Господа. У всьому, що роблю, присутній Бог». Далі читаємо: «З невеликого села на Львівщині до стоального Києва, від простого селянського сина з багатодітної родини до князя Церкви провадив Господь того, хто на Божий поклик, за прикладом Богородиці, відповів «так». Майбутній владика Йосиф народився в селі Добрянці, що у Городецькому районі на Львівщині, у греко-католицькій родині Степана і Стефанії Мілянів».

Далі по тексті читач знайде інформацію про роки дитинства, юності та дорослого життя владика Йосифа. Зокрема, увагу привертає опис про покликання його до священничого служіння, яке роз-

почалося ще за підпілля УГКЦ

Серед змісту книги є також публікації на тему монашества та священства владика Йосифа, його праці з молоддю, громадянської позиції, душпастирської праці з мігрантами та будівничого Патріаршого собору Воскресіння Христового УГКЦ у Києві. Читач матиме нагоду ознайомитися з архиєрейським листом владика до отців і братів Студійського уставу, а також з подячним словом з нагоди його хіротонії.

Над видавництвом книги та її упорядкуванням працювали о. Юстин Бойко, студит, о. Андрій Гах, о. Роман Ільницький, Анна Яценко, Ольга Хворостовська, Олена Гижя, Юлія Гаєвська.

Пресслужба Київської архієпархії

30-ліття заснування комтепляривної гілки жіночого монастиря Воплоченого Слова

13 березня в Бурштині спільною молитвою з Митрополитом Івано-Франківським УГКЦ Володимиром (Війтишиним) відзначили тридцятиліття заснування контепляривної (споглядальної) гілки жіночого монастиря Чернечої родини Воплоченого Слова. Саме заснування відбулося три десятки років тому в Аргентині, а вже з 2008 року такий монастир існує в Бурштині, поряд зі спільнотою місійних (активних) сестер, які опікуються катехизацією та зведенням храму Святої Софії – Премудрості Божої.

Божественну Літургію з нагоди ювілею очолив митрополит Володимир у співслужінні з о. Йосафатом Бойком, ВС, о. Дмитром Шмігелем, деканом Бурштинським, о. Андрієм Кудликою, капеланом монастиря, та іншими священниками.

Вітаючи сестер з ювілеєм, митрополит нагадав слова з Євангелія про Марту і Марію та слова Ісуса, звернені до Марти: «Марто, Марто, ти побиваєшся і клопочешся про багато, одного ж потрібно...» І в цьому «одного потрібно» йдеться про той спосіб, яким живуть контепляривні сестри – «сидять в ногах Господа і слухають Його слова». Він також подякував за їхні молитви та попросив молитися в його наміреннях.

У цей день митрополит Володимир здійснив також освячення іконостасу в каплиці, над яким митці – іконописці та різьбярі – працювали останніми роками.

Департамент інформації УГКЦ за матеріалами ugcc.if.ua

Відбувся другий етап Всеукраїнської конференції військових капеланів УГКЦ

9-11 березня проходив другий (практичний) етап Всеукраїнської конференції військових капеланів УГКЦ. Під час заходу відбувся тренінг з побудови ціннісних принципів капеланського служіння серед військових. Священники обговорили практичні питання і виклики, які стоять перед військовим душпастирем і його вірними. Капелани ділилися досвідом протистояння цим викликам у фізичній, емоційній, інтелектуальній та духовній сферах.

Священники також обговорили проект Закону України «Про службу військового капеланства» (р.н. 4626), Трешника військового капелана та методичного збірника «Компас військового капелана», розробленого Департаментом військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ.

Пресцентр Департаменту військового капеланства ПК УГКЦ

Медичні капелани протягом десяти днів проходили кваліфікаційний вишкіл

11 березня завершився III блок освітньої програми для медичних капеланів, організованої Комісією УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я. У програмі взяли участь восьмеро капеланів УГКЦ та двоє медичних капеланів ПЦУ.

Протягом десяти днів викладачами були фахові практикуючі медичні капелани УГКЦ, які проходили вишкіл в Австрії, зокрема, координатор курсу, медкапелан, викладач о. Руслан П'яста, медичний капелан, викладач курсу «Душпастирство охорони здоров'я» о. Тарас Рисей та медичний капелан в Австрії о. Віталій Микитин. Вагому підтримку та допомогу надали також психолог Олег Саламон (супервізія), президент Асоціації капеланів в охороні здоров'я України, професор, завідувач кафедри в Національному університеті охорони здоров'я України імені П.Шупика Сергій Убогов та доктор, викладач Львівського медичного коледжу післядипломної освіти Ярослав Балко, за що організатори висловлюють вдячність.

З новими знаннями і навиками, сповнені запалу та енергії, студенти-медичні капелани повернулися до місць здійснення свого служіння, щоб на практиці застосовувати здобуті знання на славу Божу. Наступний блок вишколу планується в травні.

Департамент інформації УГКЦ

«Папа для України»: медичне обладнання для дитячої лікарні в Маріуполі

Як інформує прес-служба Харківсько-Запорізької дієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні, 24 лютого комунальне некомерційне підприємство Маріупольської міської ради «Маріупольське територіальне медичне об'єднання здоров'я дитини та жінки» отримало медичне обладнання в рамках проекту «Папа для України». Ініціативу здійснено за сприяння місцевого єпископа Павла Гончарука, харківського осередку благодійної місії «Карітас-Спес» та спілки «Допомога Церкві на Сході» Польської єпископської конференції.

Обладнання на руки в.о. директора Наталії Сидоренко передав ординарій Харківсько-Запорізької дієцезії єпископ Павло Гончарук. У церемонії взяли участь директор «Карітас Спес Харків» о. Войцех Стасевич, директор спілки «Допомога Церкві на Сході» о. Лешек Крижа TChg та представники місцевої влади.

Єпископ Павло нагадав про чутливість Папи Франциска до становища хворих, страждаючих і потребуючих допомоги й зазначив, що Католицька Церква надає велике значення допомозі жителям Донецької та Луганської областей і з 2014 року бере активну участь у різних гуманітарних проектах. Підтвердженням цього є те, що в квітні 2016 року Папа Франциск оголосив загальноєвропейську збірку для гуманітарних потреб в Україні, зробивши до неї свій особистий значущий внесок. Загалом було зібрано коло 11 мільйонів євро, до яких Папа додав 5 мільйонів. Плодом цього стала гуманітарна ініціатива «Папа для України» – як конкретний знак любові й солідарності Святішого Отця до всіх потребуючих, постраждалих від війни, без огляду на конфесійну чи національну приналежність. Допомогу різного характеру отримали понад 900 тисяч людей.

Ватикан придбав вакцину від коронавірусу для 1200 бідних

Апостольська елемозинерія повідомляє, що для того, аби конкретизувати різні заклики Папи Франциска, «щоб ніхто не був виключеним із кампанії щеплення від Covid-19», під час Страсного тижня, у контексті наближення Неділі Пасхи, буде проведено вакцинацію 1200 людей з-поміж найбільш бідних і маргіналізованих, які особливо наражаються на небезпеку заразитися.

Для проведення кампанії будуть використані дози вакцини від виробника «Pfizer-BioNTech», закуплені Святим Престолом, а також подаровані римською інфекційною лікарнею «Lazzaro Spallanzani» через Ватиканську комісію Covid-19. Щеплення проводитимуться у структурі, облаштованій у фойє залу Павла VI у Ватикані. Бідні отримують таку саму вакцину, яку отримали Папа та працівники Святого Престолу.

Кампанія проводитиметься силами медпрацівників і волонтерів, які працюють в амбулаторії «Мати Милосердя», розташованій поблизу площі Святого Петра, працівників ватиканського департаменту охорони здоров'я та гігієни і волонтерів з «Інституту солідарної медицини» та лікарні «Lazzaro Spallanzani».

При різних нагодах, зокрема, й у Різдвяному посланні, Папа Франциск закликав уряди, фармацевтичні кампанії та міжнародні організації до кооперації, а не конкуренції, щоби удоступнити для всіх можливість вакцинації, поставивши на першому місці потребуючих і найуразливіших. «Перед обличчям виклику, що не знає кордонів, ми не можемо зводити бар'єри. Всі ми перебуваємо в одному човні», – закликав він.

Щодо вакцинації, то Папа Франциск неодноразово звертався зі словами заохочення, щоби щепитися, бо це, за його словами, спосіб здійснення відповідальності за ближнього і колективний добробут. Тому всі повинні отримати доступ до щеплення, цьому, зокрема, не повинна ставати на заваді бідність. Коли у Ватикані в січні розпочалася кампанія вакцинації, Святіший Отець захотів, аби щеплення серед перших зробили бідні, в основному бездомні, які отримують допомогу в структурах Апостольської елемозинерії.

Президент Ради єпископських конференцій Європи привітав Блаженнішого Святослава з ювілеєм інтронізації

Президент Ради єпископських конференцій Європи кардинал Анджело Баньяско привітав Блаженнішого Святослава з 10-річчя Патріаршого служіння. Про це повідомляє Секретаріат Глави УГКЦ в Римі.

У вітальному листі очільник європейського єпископату подякував Главі УГКЦ за «служіння вірним вашої Церкви у цілому світі та Католицькій Церкві в Європі».

Кардинал Баньяско зазначив, що покликання Блаженнішого Святослава «формулося у краї, де жорстоко панувала атеїстична диктатура», і сьогодні, як Глава УГКЦ, «ви з великою вірністю здійснюєте свою місію пастиря, впевнено і мудро провадячи повірених вам людей».

Президент Ради єпископських конференцій Європи також висловив Главі УГКЦ близькість і молитовну підтримку «у цей особливий час, коли ваша країна страждає від війни та внаслідок пандемії». «Випрошую у Господа для вас благодаті Святого Духа, щоб ваше служіння було плідним благодатними дарами. Поручаю вас, ваші прагнення та служіння Господеві через заступництво Пресвятої Богородиці».

За матеріалами: РІСУ

Прем'єр-міністр від імені президента запросив Папу до України на 30-річчя Незалежності

25 березня відбулася аудієнція прем'єр-міністра України Дениса Шмигала з Папою Франциском. Під час зустрічі обговорювалися питання гуманітарної допомоги та розвиток двостороннього співробітництва, зокрема співпраця з дитячою педіатричною лікарнею «Немовля Ісус» («Ospedale Pediatrico Bambino Gesù»).

Прем'єр-міністр подякував Папі Франциску за важливий внесок у забезпечення стабільності в Європейському регіоні, а також за зусилля Святого Престолу щодо припинення війни та повернення миру в Україні. «Ваша місія як захисника справедливості є вкрай важливою у доленосний для України період. Вірю, що Ваш моральний та духовний авторитет зможе відіграти вагомий роль та допоможе повернути мир в Україну», – зазначив Денис Шмигаль.

Глава уряду також подякував Папі за гуманітарну ініціативу «Папа для України» на суму 16 мільйонів євро, в межах якої понад 900 тисяч українців отримали гуманітарну допомогу.

Під час аудієнції сторони обговорили ситуацію у світі із пандемією COVID-19, зокрема відзначили важливість вакцинації у протидії поширенню хвороби, а також співпрацю між Міністерством охорони здоров'я України та дитячою педіатричною лікарнею «Немовля Ісус». «Для нас вкрай важливо, аби діти з України також мали можливість лікуватися у найкращих і найсучасніших медичних закладах світу, яким, без сумніву, є клініка «Немовля Ісус». Хочу запевнити, що уряд докладатиме всіх зусиль, щоб усунути бюрократичні перепони та якнайшвидше налагодити співробітництво з лікарнею», – підкреслив Денис Шмигаль.

Дитяча лікарня «Ospedale Pediatrico Bambino Gesù», яка є власністю Святого Престолу, – один із найбільших і найсучасніших педіатричних науково-дослідницьких медичних закладів у Європі. Щорічно клініка забезпечує лікування понад 35 тисяч пацієнтів з усього світу та є визнаним лідером за кількістю операцій і трансплантацій будь-якого рівня складності.

На завершення прем'єр-міністр передав Його Святості Папі Франциску запрошення президента України Володимира Зеленського здійснити візит до України з нагоди відзначення 30-ї річниці Незалежності.

За матеріалами: Релігійна Правда

Ватиканські вітання для новообраного Предстоятеля Сербської ПЦ

18 лютого Надзвичайний архиєрейський Собор Сербської Православної Церкви, що зібрався у Белграді, обрав нового Архиєпископа Печського, Митрополита Белградо-Карловацького, Патріарха Сербського, яким став 59-річний

митрополит Загребсько-Люблянський Порфирій Перич. Виборчий Собор був скликаний після того, як у листопаді минулого року попередній Предстоятель 90-річний патріарх Іринеї помер внаслідок ускладнень від Covid-19.

Голова Папської ради сприяння єдності між християнами кардинал Курт Кох надіслав вітального листа 46-му Патріархові Сербської Православної Церкви, в якому висловив сподівання на те, що й надалі розвиватиметься співпраця та посилюватимуться зусилля, спрямовані на зміцнення стосунків між Церквами. Очільник ватиканського екуменічного відомства також побажав, аби й надалі тривала «спільна праця в різних сферах церковного та культурного життя, в усвідомленні того, що остаточною метою діалогу є здійснення головного прагнення Ісуса Христа, яким є повне сопричастя між усіма Його учнями».

«Vatican News»

Апостольська столиця: ««Ні» благословенню зв'язків між гомосексуальними особами»

Конгрегація віровчення дала негативну відповідь щодо можливості уділення благословення парам, сформованим з осіб тієї самої статі: не йдеться про несправедливу дискримінацію, жодного судження щодо самих осіб.

Церква не має повноважень уділяти благословення союзам осіб тієї самої статі, яке, отже, «не може вважатися дозволеним». Про це заявила Конгрегація віровчення, відповідаючи на отримане прохання про роз'яснення сумнівів щодо цієї теми. Таким чином, не дозволено, аби священники благословляли гомосексуальні пари, які просять про своєрідне релігійне визнання свого союзу. Папа був поінформований та надав свою згоду на оприлюднення відповіді та супровідної пояснювальної зауваги за підписами префекта і секретаря Конгрегації кардинала Луїса Ладарії та архиєпископа Джакомо Моранді.

Причиною заяви стали деякі ствердження та практики. Документ включається у рамки «щирого бажання приймати та супроводити гомосексуальних осіб, яким пропонуються шляхи зростання у вірі», відповідно до того, що визначене також і в напоумленні «Amoris laetitia», яке говорить про «необхідну допомогу», яку слід надати особам з гомосексуальною схильністю «для того, щоб зрозуміти та повністю здійснити Божу волю в своєму житті». Це вимагає також давати оцінку проектам і душпастирським пропозиціям, а між якими є й ті, що стосуються благословення союзів.

У тексті заяви Конгрегації бачимо розрізнення між особами та союзами. Негативна відповідь щодо благословення союзу не включає судження щодо окремих залучених осіб, яких слід приймати «з пошаною, співчуттям та делікатністю», уникаючи «будь-якого сліду несправедливої дискримінації», як вже стверджено в документах учительського уряду Церкви.

Які ж причини лежать в основі негативної відповіді? Перша стосується істини та цінності благословень, які є сакраментальними, таїнствами, тобто літургійними діями Церкви, тому вимагають, аби те, що благословляється, було «об'єктивно спрямованим на отримання та вираження благодаті, відповідно до Божих задумів, вписаних у створінні». Стосунки, також і постійні, які «передбачають сексуальні практики поза подружжям», тобто поза «нерозривним союзом між чоловіком і жінкою», відкритим на передавання життя, не відповідають цим «Божим задумам», хоч у таких стосунках можуть існувати «позитивні елементи». Це зауваження стосується не лише одностатевих пар, але також всіх союзів, які ведуть до сексуальних практик поза подружжям.

Ще одна причина негативної відповіді представлена ризиком помилкового прирівнювання благословення союзів між особами тієї самої статі до Таїнства подружжя.

Конгрегація доктрини віри уточнює, що відповідь на поставлені сумніви не включає уділення благословення «окремим особам із гомосексуальними схильностями, які виявляють бажання жити у вірності зі задумами, об'явленими Богом», проголошуючи водночас незаконними «будь-які форми благословення, схильного визнавати їхні союзи».

«Vatican News»

Кубок Радості завоювала команда Центру студентського капеланства «ККД»

У неділю, 7 березня, у приміщенні Центру Довженка комісія у справах молоді Львівської архієпархії УГКЦ організувала розважальний конкурс «Кубок Радості – 3». Учасниками цього конкурсу стала також і студентська молодь, якою опікуються отці-капелани Центру студентського капеланства. Їх команда «Класичні капеланські діти» (ККД) виборола серед восьми команд учасників перше місце і головний приз у розмірі 10000 грн. на розвиток своєї спільноти та смаколики.

Щиро вітаємо переможців і зичимо завжди ділитися радістю з оточуючими!

Капеланство.info

150-та річниця проголошення святого Альфонса Марія де Лігуорі доктором Церкви

Сто п'ятдесят років тому, 23 березня 1871 року, Папа Пій IX проголосив святого Альфонса Марія де Лігуорі Доктором Церкви. З нагоди ювілею цієї події Святіший Отець Папа Франциск надіслав настоятелю Згромадження Найсвятішого Ізбавителя і Генеральному модератору академії «Альфонсіана» високорепоподобному. Михайлу (Брелю), ЗНІ послання, в якому наголосив на особливій заслугі святого Альфонса Марія де Лігуорі, «покровителя сповідників і моралістів, а також взірця для всієї Церкви у місіонерському напрямку».

знання стали практичними через слухання і прийняття найменших, немічних і тих, кого суспільство відкидає»

Приклад святого дозволяє нам по-іншому глянути на теперішній глобалізований світ, який страждає від багатьох зранень та викликів, зокрема, в часі всесвітньої пандемії. Церква покликана чути голос кожної особи, найчастіше тої, що залишається упослідженою і самотньою зі своїми стражданнями. «Як святий Альфонс, ми покликані вийти назустріч людям як апостольська спільнота, яка йде за Відкупителем серед покинутих. Цей шлях назустріч до тих, хто не має духовної допомоги, допомагає подолати індивідуалістичну етику та просувати моральну зрілість, яка є здатною обрати справжнє добро. Формуючи відповідальні та милосердні сумління, ми матимемо дорослу Церкву, здатну конструктивно реагувати на соціальні неможі з огляду на Царство Небесне».

Маючи добрий приклад святого, можемо навчитися бути відповідальними за всіх і все, доручене нам. «Формування сумління для добра виглядає необхідною метою кожного християнина... Гідність немічних – це є моральним обов'язком, якого неможливо уникнути або делегувати. Необхідно засвідчувати, що закон завжди означає солідарність». Серед обставин теперішнього життя християни покликані бути захисниками життя, вчитися чути і бути поруч із тими, які потребують допомоги. «Я запрошую вас, як це зробив святий Альфонс, вийти назустріч немічним братам і сестрам нашого суспільства. Це передбачає розвиток моральної теологічної рефлексії та душпастирських дій, здатних здійснювати загальне добро, коріння якого полягає у голошенні керигми, яка має вирішальне слово для захисту життя, щодо творіння та братерства», – наголосив Святіший Отець.

За словами Святішого Отця, «богословська пропозиція св. Альфонса виникає із вислуховування та сприйняття немочі найбільш духовно покинутих чоловіків та жінок». Через «слухання реальності» святий формує засади заснованого Згромадження Найсвятішого Ізбавителя, покликаного пізнавати і співпереживати потребуючим. «Поступове навернення до чітко місіонерського душпастирства, здатного бути поряд з людьми, знати, як їх супроводити на шляху, конкретно ділитися життям навіть серед великих обмежень і викликів, спонукало Альфонса переглянути, незважаючи на труднощі, також теологічний та юридичний підхід, отриманий у роки його становлення: спершу позначений певним ригоризмом, потім він був трансформований у підхід милосердя, евангелізаційний динамізм, який здатний притягувати».

Папа Франциск наголошує: «Кожна пасторальна дія сягає своїм корінням до спасительної зустрічі з Богом життя, народжується із слухання життя і живиться богословськими роздумами, які б знали, як взяти на себе відповідальність щодо запитів людей для досягнення життєздатних шляхів. За прикладом Альфонса, я запрошую моральних теологів, місіонерів та сповідників увійти у живий зв'язок з членами Народу Божого і поглянути на існування з точки зору їхнього бачення, щоб зрозуміти реальні труднощі, з якими вони стикаються, і допомогти зцілити рани... Необхідно, щоб

Пресслужба

Львівської архієпархії УГКЦ

Папа Франциск: Пресвята Євхаристія – джерело єдності з Богом і спільності між нами

«Чаша благословення, яку благословляємо, – хіба не є вона спільністю в Христовій крові? Хліб, який ломимо, – хіба не є він спільністю в Христовому тілі? Оскільки є один хліб, то ми, численні, становимо одне тіло, бо всі ми причащаємося одним хлібом», – це коротке літургійне читання, почерпнуте з першого Послання святого Павла до Коринтян, призначене на урочистість Пресвятих

Тіла і Крові Христа, лягло в основу роздумів, якими поділився Папа Франциск під час полудневої молитви до Пресвятої Богородиці.

Як зауважив Наступник святого Петра, перше речення вказує на «містичний або ж духовний» ефект Пресвятої Євхаристії. Він стосується єднання з Христом, який у хлібі та вині жертвується за спасіння всіх.

«Ісус присутній у таїнстві Євхаристії, щоби бути нашою поживою, щоб ми Його засвоювали, щоб Він ставав у нас тією оновлюючою силою, що повертає енергію та бажання пуститися в дорогу після кожної затримки чи падіння», – сказав Папа, додаючи, що це, однак, вимагає «нашої згоди та готовності» дозволити себе перемінити, бо без цього євхаристійні богослужіння применшуються до «порожніх і формальних обрядів».

Другим наслідком участі в Євхаристії, згідно зі словами святого Павла, є взаємна спільність між її учасниками, які між собою стають одним тілом, як одним є хліб, що ламається та роздається. За словами Святішого Отця, причастя Христового Тіла є знаком єдності та взаємності, а тому не можна брати участь в Євхаристії, «не ангажуючись у щире взаємне братерство».

«Але Господь добре знає, що лише наших людських сил не є достатньо для цього. Більше того, Він знає, що й серед Його учнів завжди існуватиме спокуса суперництва, заздрощів, упередження та поділів», – зауважив Єпископ Риму, пояснюючи, що Він також і для цього залишив нам Таїнство Своєї «дійсної, конкретної та постійної присутності», щоби, перебуваючи в Ньому, ми могли завжди отримувати «дар братерської любові».

«Ось подвійний плід Пресвятої Євхаристії: перший – єдність з Христом, та другий – спільність між тими, які живляться Ним – породжує та постійно оновляє християнську спільноту», – наголосив Папа, підкрес-

люючи, що Церква звершує Євхаристію, але «фундаментальнішим» є те, що Євхаристія творить Церкву.

«Нехай же Пресвята Діва допоможе нам завжди зі здивуванням і вдячністю приймати великий дар, який Ісус зробив нам, залишивши Таїнство Своєї Тіла та Крові», – побажав Святіший Отець.

«Vatican News»

«Покаяння – дорога радості»: 5 порад доброї Сповіді від Блаженнішого Святослава

Сповідь – це дуже важлива складова нашої духовної мандрівки під час Великого посту. Щоразу, наближаючись до часу «духовної весни», все більше задумуємося про те, якою насправді має бути добра Сповідь. Ми підбрали для Вас 5 влучних порад Блаженнішого Святослава для доброї Сповіді.

1. Приступіть до Сповіді на початку, а не наприкінці Великого посту. Поговоріть зі своїм духовником про ті гріховні вузли, які у вас з'явилися, про ті рани, які ви в собі знаходите, можливо, про ті пристрасті, які вас найбільше гнітять, або гріхи, які ви найчастіше повторюєте. Духовний лікар підбере вам індивідуальну програму лікування, перемоги над вашими гріхами, утримання саме від того, що вам найбільше дошкуляє.

2. Проведіть іспит своєму внутрішньому духовному світу. Це щось набагато більше від психологічної інтроспекції. Це дорога до радості зустрічі з Господом, який чекає вас на глибині вашого серця.

3. Покаяння, яке людина може пережити, є найбільшим серед чудес, які може сотворити Господь. Тому що покаяння є подібне до нового сотворення, до відродження. Але це чудо можливе лише тоді, коли ми з вами, відкривши своє серце, стоячи нагими в нашому сумлінні перед Богом, скажемо Йому: Ісусе, Господи, помилуй нас!

4. І, подібно як весна перемагає зиму, так і сила Господнього прощення перемагає в нас страх, неміч і зневіру, доводячи, що Божественна любов сильніша за наш гріх і що немає такої сили зла, яка б змогла протистояти спасенному милосерддю Небесного Отця.

5. Навернення і покаяння приносить зцілення наших відносин із Богом, ближніми і всім створінням. Відроджена покаянням і покутою та поєднана з Господом

у Святому Причастті віруюча людина розквітає Божою красою праведного життя та стає носієм надії для свого оточення і для всього суспільства

За матеріалами «Духовна велич Львова»

«Великий піст – це час подумати про власну поміркованість» – о. Ігор Демків

Мандрівка Великим постом триває. Сьогодні запрошуємо вірних долучитися до духовних розважань отця Ігоря Демківа, співробітника храму свв. Ольги та Єлизавети Львівської архієпархії УГКЦ.

– Коли ми чуємо про те, що Ісус Христос ходив не тільки юдейськими околицями, але чутка про Нього поширювалася далеко за Юдеєю, – приходила до Нього велика кількість людей, щоб оздоровитися, і це відбувалося на різних рівнях. Через чудеса оздоровлення Господь зцілював не тільки тіло, але й людські душі словом Любові, підтримки, голосячи добру новину, даючи людям дороговказ здобувати Царство Небесне. Коли ми в часі Великого посту беремо до рук Слово Боже, то оздоровлюємо свої душі, бо там знаходимо підтримку в наших непростих життєвих ситуаціях: оздоровляємось духом, отримуємо надію, усвідомлюємо, що Господь не залишить нас навіть тоді, коли від нас відвертаються близькі чи друзі. Господь залишається при нас, і наша вірність Йому теж є надзвичайно важливою.

Сьогодні не будьмо пасивними, але берімо

Слово Боже, оздоровлюймося Ним. Своїм словом стараймося не ранили одні одних, а навпаки – даваймо надію, підтримку для іншої особи і розуміння того, що вона не сама у цих життєвих труднощах і випробуваннях. Адже ми молимося разом, радіємо і співстраждаємо зі своїми близькими, друзями та знайомими і пам'ятаємо про них не тільки тоді, коли нам щось потрібно, а тому, що любимо. Так, небагато нам часами потрібно, щоб не зламатися під тягарем недуги, якихось випробувань, втрати праці чи інших особистісних або сімейних катаклізмів.

Якщо ми є твердими у вірі і стараємося любити Господа усім серцем своїм, усією душею, і ближнього свого, як самого себе, то ми також будемо працювати над тим, щоб бути поміркованими. Поміркованість є надзвичайно важливою, зокрема, не тільки

в їжі, але й в критиці, поміркованість в тому, як ми донедавна спілкувались у сім'ї чи в подружжі, зі своїми друзями, де було часом багато емоцій, образливих слів. Коли ми станемо більш поміркованими, то це буде прекрасне вкраплення в нашому пості.

Нехай Господь дасть нам можливість дивитися глибше, аналізувати своє життя, щоб ми не спровадили наш піст до невеличких відречень в їжі, незначних вчинків. Ми повинні впорядковувати ці процеси, які будують між нами занадто високі стіни, які не дозволяють дивитися в очі одне одному через гнів та образи. Нехай Господь нам в цьому допоможе.

«Духовна велич Львова»

77 років тому помер «парох Майданека» – свщмч. Омелян Ковч

Життя – це не автомагістраль, якою ми проносимося на величезній швидкості, прямуючи до окресленої мети. Хоч і не мінне поле, де кожен крок повинен бути вираженням та осмисленим. Воно є чимось середнім, де не уникнути сумнівів, але і без впевненості та внутрішнього стержня не вижити.

25 березня 1944 року у німецькому концтаборі «Майданек» помер громадський діяч, капелан УГА, патріот і греко-католицький священник Омелян Ковч. Перечитуючи його біографію, надзвичайно непросту й трагічну, розумієш, що стержень він мав! А з тим – і впевненість, що все робить вірно. Очевидно, саме це й додавало йому незламної волі та енергії, щоб у надскладних обставинах дарувати ближнім надію, служити їм та Богові до останнього. Епіграфом до життя о. Омеляна можуть бути слова кардинала Любомира (Гузара): «Був сином і священником одного народу, загинув на землі другого народу, бо рятував синів і дочок третього народу».

НА МЕЖІ СВІТІВ

Омелян Ковч народився у 1884 році на Косівщині, у родині священника. Поміркована й спокійна на той час імперія Габсбургів, з якою українці-русини щойно навчилися вести діалог, відкривала перед юнаком широкі перспективи. Після екзаменів у Львові він вивчав філософію й теологію у Римі. На священника Омеляна Ковча було висвячено у 1911 році єпископом Григорієм Хомишиним. Фактично це відбувалося у тій самій Австро-Угорщині, але сама держава, як і часи, були вже іншими. У 1912 році о. Омелян поїхав на терени сучасної Боснії, де опікувався емігрантами з Галичини й провадив душпастирську діяльність серед них, а через два роки розпочалась Перша світова війна.

У часі цих трагічних подій о. Омелян Ковч повернувся до Галичини, а в не менш складні 1919-1920 рр. він був польовим духівником Бережанського коша Української Галицької Армії. Працював у польовій лікарні, опікувався фізичним та духовним станом військових. Сучасники пригадують його як енергійного й повного сил діяча, який не боявся навіть «гарячих точок», а складнощі й небезпеку переносив із гумором. Таким чином, життя о. Омеляна Ковча – це і розповідь про те, як «довге ХІХ століття» переходило у трагічне ХХ століття, яким чином ці

трансформації відбивалися на рівні однієї біографії.

ПРОСВІТА І РЕВІЗІЯ

У міжвоєнний період о. Омелян Ковч, як і багато інших його сучасників, отримали не зовсім ту державу, за яку боролися й яку очікували будувати. Врешті, отримали навіть зовсім не ту, яку їм обіцяли нормами міжнародного права й повоєнними договорами. З іншого боку, це жодним чином не давало права опускати руки. Так усе й відбувалося. Після призначення парохом греко-католицького храму св. Миколая у Перемишлянах й настоятелем храму Собору Пресвятої Богородиці в с. Коросно біля Львова, о. Омелян розгорнув активну суспільно-корисну діяльність. Основні її напрямки: відновлення та реставрація храмів, оздоблення інтер'єрів святинь, благоустрій території, відновлення освітніх та культурних центрів, Народного дому й будинків «Просвіти», кооператив, заснування театральних гуртків і робота

ОСТАННЯ НАДІЯ

Хрещення, приналежність до християнської спільноти, дотримання заповідей, наслідування Ісуса Христа... Вважається, що ці константи здатні подарувати спасіння душі віруючого християнина. Водночас історія Омеляна Ковча – це випадок, коли наведену вище фразу про спасіння можна сприймати дуже буквально. У часи німецької окупації, коли о. Омелян служив парохом у церкві святого Миколая у Перемишлянах, а пізніше і в інших місцях свого перебування, він охрестив і так врятував понад шістьсот євреїв. Серед тих було й багато дітей. Документи про хрещення часто ставали для таких людей останнім квитком у життя. Так їх було врятовано від вірної смерті.

Щодо о. Омеляна Ковча, то його позиція у цьому питанні, попри заборони нацистської адміністрації, була загальновідомою. Якось він навіть зайшов у палаючу синагогу – щоб врятувати звідти замкнених у споруді й приречених на смерть євреїв. Зрозуміло, що нацистам таке не сподобалося. Відтак о. Омелян і сам потрапив спочатку до львівської в'язниці на вулиці Лонцько-

був сам о. Омелян Ковч. Читаючи його свідчення, виникає враження, що налагодження діалогу між арештованими, турбота про них, проведення богослужінь і плекання сподівань на волю, було єдиним, що його хвилювало. Це при тому, що вдома на нього чекали дружина і шестеро дітей. З цього приводу о. Омелян говорив так: «Я – єдиний священник між ними. Навіть не можу собі уявити, як тут буде без мене. Тут я бачу Бога, який є один для всіх нас, без огляду на наші релігійні відмінності... Коли я відправляю Літургію, вони всі моляться... Вони умирають по-різному, і я допомагаю їм перейти цей маленький місточок до вічності».

НЕВГАСИМА ПАМ'ЯТЬ

Отець О.Ковч загинув мученицькою смертю у березні 1944 року у «Майданеку». У концтаборі він, поза душпастирською діяльністю, як і всі інші, важко працював фізично. Крім того, через невідповідні умови існування, загострилися його проблеми зі шлунком, серцева недостатність. Через це й помер. Після смерті о. Омеляна його тіло було спалене у одному з крематоріїв концтабору, але пам'ять про нього живе й до сьогодні. Щоправда, це стало можливим лише з часом.

Можливість наново відкрити постать о. Омеляна Ковча та його життєвий подвиг, не менш героїчний, ніж багатьох його сучасників-солдатів, з'явилась тільки на початку 1990-х років, після проголошення незалежності України. Лише від того часу стало можливим, по-перше, публічно згадувати про цю персону; по-друге, займатися дослідженням його біографії.

27 червня 2001 року на полі львівського іподрому відбулась непересічна подія – це був не тільки перший приїзд до України Папи Римського, але Божественна Літургія у східному обряді, яку очолив Святий Отець Іван Павло II, а також чин беатифікації за латинським обрядом, проведений в контексті східної Літургії. До гідності блаженних тоді було піднесено й о. Омеляна Ковча. Відтак набули поширення заходи із популяризації його імені, діють центри, пов'язані з цим діячем, його ім'я носять вулиці тощо. Хоча для самого о. Омеляна, очевидно, найкращим визнанням його заслуг було б широке впровадження у життя принципів людяності та любові до ближнього.

Євген Гулюк, «Духовна велич Львова»

хорів, залучення професійних кадрів і робота з молоддю, концерти. На сам кінець, о. Омелян відстоював питання перекладу молитов і богослужінь українською мовою.

Описані зусилля не залишилися без «уваги». У часописі «Діло» за 8 листопада 1933 року читаємо про ревізії й арешти громадян, які проводила у Перемишлянах та Коросні поліція. Багатьох тоді арештували й утримували у в'язницях. Довелося пройти через таке, до речі, не вперше, й о. Омелянові Ковчу. Щоправда, після складення протоколу його звільнили. Можна припустити, що такої «честі» він заслужив за промову, яку у жовтні 1933 року виголосив у с. Боршів. У виступі о. Омелян засуджував політику голодомору, яку влада СРСР проводила на теренах Великої України.

Втім, не менше обурення у місцевої влади, очевидно, викликали й його підходи до роботи з молоддю. Отож, у 1923 році польська влада характеризувала о. Омеляна Ковча як «ворога всього, що є польське», називала «фанатичним, непримиренним українцем». Очевидно, що ці оцінки є безпідставно перебільшеними.

го, а по тому – і до концентраційного табору «Майданек», що біля Любліна.

ІСКРА СВІТЛА

Задля вивільнення о. Омеляна Ковча з «Майданека» задіявали різні ресурси. Зокрема, активно працював у цьому напрямку і митрополит Андрей. Ситуація була непростю. Проте так виглядає, що єдиною спокійною людиною у ній

Блаженніший Святослав в неділю торжества православ'я: «Найціннішою іконою Бога є жива людина»

Ми шануємо святі ікони нашого Спасителя, Богородиці, святих Божих угодників саме для того, щоб побачити, яким чином потрібно відбудувати власну подобу в образі Божому, який покоїться у глибині наших душ. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час проповіді в неділю торжества православ'я.

Коментуючи відповідний уривок Євангелія, Предстоятель звернув увагу на те, що в першу неділю Великого посту Боже слово нам благовістує Бога, який спішить відбудувати людину для того, щоб відновити її з руїни гріха, а відтак щоб зробити її справжньою. Тому, за його словами, сам текст Євангелія побудований як передача великого ентузіазму від зустрічі. Зокрема, йдеться про те, що Христос сам іде, щоб віднайти людину. Відтак під час зустрічі Христа з Натанайлом Він ще здалеку каже: «Ось справжній ізраїльтянин, у якому немає лукавства».

На переконання Блаженнішого Святослава, сучасна людина часто інтерпретує слово «лукавство» в моральному сенсі: нелукавий – це той, хто не хитрує; той, хто нічого не приховує; той, хто говорить правду; той хто не намагається обманути іншого. Проте за словами Ісуса, зазначає проповідник, справжній ізраїльтянин, який немає лукавства, означає щось глибше. Відсутність лукавства – це справжність людини в ставленні до Бога. Відсутність лукавства для істинного ізраїльтянина значить те, що він без фальші втілює у своєму житті Божий закон і Боже слово.

Пояснюючи контекст цього євангельського уривку, архиєрей звернув особливу увагу на справжність, істинність

і нелукавість Натанайла, зокрема в час його сидіння під смоківницею, тобто в час перебування у приватному просторі, двері до якого закриті для чужого ока, крім Божого.

«Тому коли Христос визнає справжність Натанайла в його духовному і релігійному житті під його смоківницею, Натанайл розуміє, що перед ним стоїть Бог. Він тоді ісповідує віру у вочлененого Бога і каже: "Учителю, Ти – Син Божий, Ти – Цар Ізраїлю". Ти – той Месія, на якого я чекав там, під своєю смоківницею. Ти – той Месія, до якого нас готували Закон і старозавітні пророки», – додав він.

У другій частині проповіді Глава Церкви зазначив, що сьогодні Христова Церква святкує неділю торжества православ'я. «Торжество православ'я – це торжество істини, торжество правди, торжество повноти відбудованої Богом людини, торжество того, в кому немає лукавства», – пояснив Отець і Глава УГКЦ.

Цікаво, зазначає Блаженніший Святослав, що в нашій візантійській традиції відбудовання істинної людини вбачалося у відновленні людини як образу і подоби Бога.

За його словами, через гріхопадіння людина втратила подобу Бога, але в глибині її душі залишився Божий образ. «Наша візантійська традиція передає нам відбудовання людини як відновлення живої ікони, якою є кожна людина. Саме через те, що Бог став людиною, людина стала справжньою в Христі. Вповні справжня людина була об'явлена в Божественній особі Ісуса Христа. Богословська думка бачить, наскільки таїнственным і великим було об'явлення

істинної людини в Божественній особі Ісуса Христа. Тому ми малюємо святі ікони, які нам дають можливість побачити вочлененого Бога, звірець, із якого повинні постійно себе зіставляти», – переконаний Глава Церкви.

Наш великопісний шлях, вважає Блаженніший Святослав, має бути подібним до процесу реставрації ікони, коли нашими молитвами, ділами милосердя, умиртвленнями, аскетичними практиками ми даємо можливість Богові крок за кроком відмалювати і відновити в усій красі свою подобу в Його образі, яким є ми. Найціннішою іконою Бога є жива людина. Тому Бог став людиною, воплотився у свій образ для того, щоб ця людина була віднайдена і відбудована Ним самим, Його стражданнями, Його

смертю, кров'ю та воскресінням і могла засяяти у всій своїй красі.

У проповіді Блаженніший також процитував Євгена Сверстюка, який переніс важкі часи і мусів тяжко терпіти за своєю безкомпромісністю супроти безбожної влади: «Для людини існує єдина безпрограшна позиція – бути чесним».

«Важливо, щоб свого часу Христос споглянув на кожного з нас і сказав: ось справжній християнин, у якому немає лукавства. Це було б найбільшою нагородою за всі великопісні практики, які ми хочемо здійснити в час посту», – переконаний Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви.

Департамент інформації УГКЦ

«Безвідповідальність реально вбиває».

У день молитви за померлих від Covid-19 Глава УГКЦ закликав кожного зробити іспит сумління

– Нехай нам у цьому допоможуть драматичні кадри вкотре переповнених лікарень. Нехай дійдуть до наших вух сирени швидких допомог, які знову безкінечними плетеницями вибудовуються до лікарень, де рятують життя від цієї хвороби. Послухайте свідчення лікарів, які знову падають з ніг і не знають, куди прийняти всіх тих, хто потребує невідкладної допомоги. Нехай їхні свідчення будуть допомогою для нашого іспиту сумління – про це сказав Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, під час заупокійної Божественної Літургії за всіх померлих від коронавірусу, яку він відслужив 20 березня у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві.

У проповіді Глава УГКЦ зазначив, що час Великого посту – це духовний період, у який ми очима серця вдивляємося в постать нашого стражденного, бичованого, розп'ятого Спасителя, що захотів бути покладеним до гробу, як один із нас. «Цей духовний пошук, – пояснив проповідник, – є пошуком відповіді на найбільш фундаментальне питання людства: де був Бог, коли людина страждала? Де є Бог, коли відчуваємо себе бичованими всесвітньою невеликою пандемією? Де є Бог, коли дивимося в обличчя смерті і нічого не можемо зробити? Де є Бог, коли плаче і страждає людина?»

Блаженніший Святослав спробував відповісти на ці питання: «Тепер, у час Великого посту, саме з розп'яття на хресті лунає не просто слово відповіді, а слово Божественної любові. Бог сьогодні каже кожному з нас: Я є там, де страждає людина. Він особисто присутній у кожному плачі і терпінні сучасної людини. Сьогодні ми, коли обіймаємо особисті немочі і болі, особисте горе так, як Христос обійняв свій хрест, відчуваємо, що змістом наших страждань є спасіння і воскресіння».

«Сьогодні всією церковною спільнотою, – наголосив Отець і Глава УГКЦ, – ми хочемо обійняти тих, хто оплакує втрату своїх рідних, близьких, знайомих чи колег по роботі. Ми хочемо принести до Божого престолу крик і плач сучасної людини, яка висить розп'ятою на хресті в умовах всесвітнього лиха, що

нас спіткало. Сьогодні хочемо пом'янути всіх тих, хто став жертвою, на ім'я для того, щоб передати їхні душі в люблячі обійми Небесного Отця».

Серед покійних від коронавірусу, за яких нині моляться в УГКЦ, Глава Церкви виокремив медиків: «Вони рятували життя пацієнтів, а потім самі лягли на їхні місця, у ті самі реанімації, під ШВЛ-апарати, і так, як і вони, внаслідок цієї хвороби відійшли у вічність. Вони особливо заслуговують нашої пам'яті, вдячності та молитви», – сказав Блаженніший Святослав.

Він також зазначив, що сьогодні, вдивляючись у страждання Христа, ми намагаємося збагнути зміст їхніх страждань, болю і смерті. «Християни тому так трепетно ставляться до страждань і болю кожної людини, бо бачать навіть у тій хворобі, навіть тих симптомах, навіть в тих моментах пошуку за киснем, болі, страждання і дихання самого Спасителя», – пояснив Глава Церкви.

Така поминальна молитва, за його словами, є виявом віри, що дає світло надії і відкриває зміст і значення трагедії цих непростих часів. І це світло дозволяє рухатися далі і жити, щоб життя перемогло смерть.

Під час проповіді Глава УГКЦ закликав кожного до глибокого іспиту совісті – «великопісного іспиту сумління в обставинах пандемії».

«Стоячи сьогодні в молитві перед Божим обличчям, вдивляючись в очі тих покійних, за яких нині молимося, у ті очі, які сьогодні з вічності через сімейні фотоальбоми на нас споглядають, ми мусимо зробити собі іспит сумління. Інакше наша молитва не буде щирою і справжньою», – сказав Блаженніший Святослав.

Предстоятель закликав кожного вірного запитати спершу себе: чи я зробив все, щоб не поширювався цей вірус? Чи я все зробив, щоб забезпечити здоров'я і життя – власне і ближніх?

До такого іспиту сумління, вважає Глава УГКЦ, сьогодні покликані, зокрема, ті, що виконують особливі державні функції. «Чи належним чином були використані державні ковідні фонди? Чи належним чином ми використали ті ресурси, навіть невеликі, які

мали, щоб врятувати життя? Чи належним чином ми зрозуміли небезпеку цієї хвороби?» – ставить питання Блаженніший Святослав.

Відтак Блаженніший звернувся до тих, хто відповідальний за організацію життя спільнот. «Чи ви все зробили для того, щоб забезпечити здоров'я своїх співпрацівників – усіх тих, за кого ми несемо відповідальність?»

«У наших храмах спитаймо себе: чи ми дотримувалися всіх тих прохань і норм, щоб бути безпечним простором для наших близьких, наших парафіян, членів наших громад?» – додав Глава УГКЦ.

Він також закликав кожного запитати себе, чи ми все зробили, що є в людській силі, щоб стати поруч із нашими медиками і не допустити поширення цієї хвороби. «Нехай нам допоможуть, зокрема в ці дні, драматичні кадри вкотре переповнених лікарень. Нехай дійдуть до наших вух сирени швидких допомог, які знову безкінечними плетеницями вибудовуються до лікарень, де рятують життя від цієї хвороби. Послухайте свідчення лікарів, які знову падають з ніг і не знають, куди прийняти всіх тих, хто потребує невідкладної допомоги. Нехай їхні свідчення будуть допомогою для нашого іспиту сумління», – наголосив Блаженніший Святослав.

Проповідник пригадав, як на Майдані ми зрозуміли, що байдужість вбиває. «Сьогодні, коли ми молимося за жертв пандемії, кажемо, що безвідповідальність реально вбиває», – підкреслив він.

«Нехай наша молитва не буде лише на рівні добрих намірів чи почуттів. Нехай наша молитва перетвориться на конкретні вчинки свідомого і відповідального християнського свідчення віри. Бо це нашими руками і вчинками Бог хоче зупинити пандемію. Він хоче з нами і через нас зробити все для того, щоб людство вийшло переможцем з цієї непростой і невидимої боротьби», – додав на завершення духовний лідер українців.

«Владика не помилилися», – Віктор Єленський про вибір єпископа Святослава Шевчука на Главу УГКЦ

27 березня 2021 року в УГКЦ відзначають десятиріччя перебування на престолі Глави Церкви Блаженнішого Святослава. Про те, чим відзначилися ці десять років його головування у житті УГКЦ і України загалом, у програмі «Добра розмова» з Галиною Бабій розповів релігієзнавець Віктор Єленський, повідомляє Департамент інформації УГКЦ.

«Блаженніший Святослав став Главою УГКЦ у дуже складний момент, – пригадує пан Віктор. – 2010-2011-ий були роками, коли адміністрація Януковича намагалася загнудати УГКЦ, домогтися від неї абсолютного послуху, обмеж-

ивши її діяльність храмовою огорожею. Йшлося про закриття УКУ. Було багато акцій і рухів, спрямованих на маргіналізацію УГКЦ... Зараз ми про це й не згадуємо, але на той час все це було дуже наочно і загрозливо. Тодішня адміністрація президента дуже бажала, щоб новий Глава УГКЦ був набагато поступливішим і менш принциповим, ніж його попередник Любомир Гузар. Але, як бачимо, цього не сталося: навпаки, за ці десять років, в силу всіх подій, які відбулися і відбуваються в Україні, суспільна роль і значення УГКЦ дуже зросли».

Віктор Єленський відзначив тяглість

традиції і цінностей УГКЦ і підкреслив, що попередником Блаженнішого Святослава на престолі Глави Церкви був не лише Блаженніший Любомир Гузар, а й такі титани Церкви як митрополит Андрей Шептицький та Йосиф Сліпий.

«Чому саме Святослав? У 2011 році я був серед тих, хто ставив собі це запитання, – зізнається Віктор Єленський. – Подібно в 1991 році, коли Мирослав Іван кардинал Любачівський повернувся в Україну, ми розпитували: чому, на його думку, Андрей Шептицький обрав своїм наступником Йосифа Сліпого? Любачівський тоді казав: Кир Андрей

був певний, що цей не зламається».

На той момент для Церкви це було найголовнішим.

«Так і з вибором Святослава, – значає релігієзнавець, – думаю, що Блаженніший Любомир, владика, які в 2011 році зібралися на Виборчий Синод, також щось знали про майбутнє Церкви і побачили у єпископі Святославові щось, що мало б бути дуже важливим у наступні роки. І, мені здається, вони не помилилися».

За матеріалами: РІСУ

Віктор Єленський: «Блаженніший Святослав був одним з лідерів, які у часи Майдану висловили порядок денний для всіх Церков»

27 березня УГКЦ відзначає десятиріччя перебування на престолі Глави Церкви Блаженнішого Святослава. Про роль УГКЦ і позицію теперішнього Глави УГКЦ у часи великих випробувань для всього українського суспільства, зокрема Революції гідності, у програмі «Добра розмова» з Галиною Бабій розповів Віктор Єленський – доктор філософії, релігієзнавець, громадський і політичний діяч.

За ці десять років УГКЦ відзначилася й укріпилася у суспільно-політичному контексті історії України – від Революції гідності 2014 року до війни на сході України.

«Пам'ятаємо слова кардинала Мирослава Івана Любачівського, що найвищий закон Церкви – рятувати людські душі. Але за ці десять років УГКЦ дуже багато зробила, щоби рятувати все українське суспільство як спільноту людей», – каже Віктор Єленський.

Про спільну позицію Церков під час Революції гідності

Віктор Єленський, який був одним із активних діячів Майдану, зокрема, як президент Української асоціації релігійної свободи, згадує особисту розмову з Блаженнішим Святославом, коли на Майдані почалися вбивства.

«Опозиція запросила тоді представників усіх Церков в Україні на зустріч, щоб вони допомогли зупинити кровопролиття... Блаженніший запропонував, щоб політики і релігійні лідери вийшли на Майдан, на віче, і звернулися до людей з проханням – дозволити опозиції зробити ще одну спробу домовитися з режимом Януковича про зупинення кровопролиття... Тоді на Майдані зібралося дуже багато людей, і вони дали цей дозвіл, тому що до цього було вирішено, що більше жодних перемовин і зустрічей з представниками режиму не буде... Так, тоді на Майдані відбулася дуже серйоз-

на суспільна розмова і дуже важливим було звернення представників Церков до людей».

«Блаженніший Святослав був одним із релігійних лідерів, які в часи Майдану змогли напрацювати порядок денний для усіх Церков. Тоді у всіх Церков з'явилася вимога рухатися європейським курсом, багато інших ініціатив, підтриманих усіма Церквами... Велика роль як Блаженнішого Святослава, так і світлої пам'яті Любомира Гузара у тому, що вони не дали розпорозити Церкви, зуміли кинути виклик режиму, який хотів нав'язати Україні російську імперську модель державно-церковних відносин».

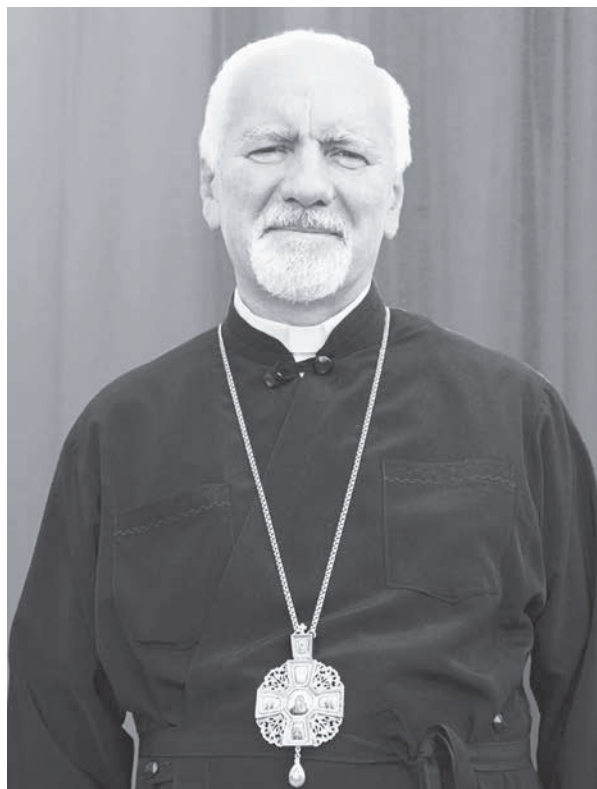
Про єдність і діалог УГКЦ і ПЦУ

«Блаженніший Святослав повністю успадкував візію покійного Любомира Гузара на те, що він називав діалогом і єдністю Церков Володимирового Хрещення, – каже Віктор Єленський. – У Блаженнішого Любомира було дуже глибоке

і всебічне бачення цього єднання: він належав до когорти ієрархів, які вважали, що розділення між християнами – це скандал, як казав і Папа Іван Павло II».

Важливий момент, на який вказує пан Єленський: коли Україна готувалася отримати Томос, вона натрапила не лише на спротив Російської Православної Церкви, а й усієї машини Російської держави, з усіма можливостями її спецслужб та медіа. «Серед методів і кроків, до яких вдавалася Росія, була й спроба посварити УГКЦ і ПЦУ. Росія просувала наративи, що ці Церкви – конкуренти, які неминуче воюватимуть за церковний електорат... У цій ситуації і патріарх Святослав, і митрополит Епіфаній вчинили, як на мене, філігранно – дуже відповідально і по-християнськи. Якщо говорити про справжнє євангельське ставлення один до одного, то ми це побачили у діалозі УГКЦ і ПЦУ, у діалозі Глав цих Українських Церков».

«Великий піст – час, щоби поглянути навкруги і побачити всіх, хто потребує нашої допомоги», – митрополит Володимир (Війтишин)

Інколи слово розради, потіхи у смутку чи тривоги є ціннішим за великі суми матеріальних пожертв. Особливо у час пандемії, яку ми не можемо подолати,

погляньмо навкруги і побачмо усіх, хто потребує нашої допомоги.

Неважливо, як ми проявимо це: будучи волонтером, жертвуючи свій вільний час для соціального служіння хворим у лікарні, бідним, сиротам чи нашим воїнам на передовій, які вже який рік стримують ворога і готові навіть віддати своє життя задля нас. У цій притчі, яку ми чуємо не раз і знаємо дуже добре її зміст, Христос закликає кожного з нас бути ближнім: «Іди і ти роби так само» (Лк. 10, 37).

Такими словами звернувся архієпископ і митрополит Івано-Франківський Володимир Війтишин у своєму Пастирському листі на Великий піст 2021 р. до вірних та духовенства митрополії.

Свій лист митрополит Володимир розпочав із цитати Євангелія від Матея: «Уважайте добре, щоб ви не чинили ваших добрих учинків перед людьми, які бачили б вас, а то не матимете нагороди в Отця вашого, що на небі» (Мт. 6, 1).

«З ласки Господньої вступаємо в особливий період нашого життя – Великий піст, який має на меті приготувати нас до найбільшого свята – Христового Воскресіння. У Святому Письмі неодноразово бачимо приклад того, що людина готується до зустрічі з Господом протягом певного часу, сорок днів. Чому саме в такий спосіб? Людині потрібно зупинитися у своїх буденних клопотах, застановитися, відірвати погляд від землі і поглянути на Небо», – каже митрополит.

На його думку, піст, молитва, милостиня є те, що покликано допомогти нам наблизитися до Господа.

«Цей час, в який вступаємо усією нашою Церквою, є шансом оцінити власне життя, щоб змінити своє серце так, як це зробив молодший брат у євангельській притчі про блудного сина: «Встану та й піду до батька мого і скажу

йому: Отче, я прогрішився проти неба і проти тебе... Прийми мене як одного з твоїх наймитів» (Лк. 15, 18-19). Від нас потрібно зовсім мало: встати, зробити рішучий крок і визнати всі свої провини у святому таїнстві Покаяння. Зараз якраз час для такого справжнього покаяння. І таким чином ми зігрємося теплом Божого милосердя і оживемо для Неба», – переконаний архієрей.

«У час Великого посту присвячуємо більше часу спілкуванню з Богом, шукаймо Його у молитві, пізнаваймо Його через Слово – Святе Письмо, і таким чином зможемо розпізнати Його волю щодо себе. Не занебуймо щодня чи, принаймні, щотижня зібратися у колі сім'ї, у молитовній групі при парафії, щоб читати, роздумувати та молитися Словом Божим, адже «чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих» (Мт. 4, 4)», – йдеться у листі.

Митрополит Володимир також пригадує, що ще одним добрим ділом є милостиня чи діла милосердя. І не завжди, як вважає владика, така допомога повинна бути матеріальною. Інколи слово розради, потіхи у смутку чи тривоги є ціннішим за великі суми пожертв.

На завершення свого Пастирського листа, архієрей закликає з відвагою вступити в цей благословенний час Великого посту: «Пройдімо цей «гест добра», яким є Великий піст, з гідністю дітей Божих, зростаючи у чеснотах і святості. Стараймося зосередитися на безмежній Божій любові і дивитися поглядом Ісуса Христа не на вчинки людини, а на серце кожного, хто є поруч. Просімо Пречисту Діву Марію та святого Йосифа допомоги гідно і з вдячністю пройти шлях Великого посту до світлого Христового Воскресіння».

За матеріалами: Івано-Франківська архієпархія УГКЦ

Івано-Франківська архієпархія відзначає 136 років із часу свого заснування

Івано-Франківська архієпархія – одна з чотирьох греко-католицьких архієпархій в Україні, яка входить до складу Івано-Франківської митрополії. Її заснування відбулося декретом цісаря Франца Йосифа I від 29 січня 1884 і буллою папи Лева XIII від 25 березня 1885 року.

Потреба створення третьої у Галицькій церковній провінції єпархії виникла вже в кінці XVIII ст., однак через різні обставини відкладалася аж до середини XIX ст. Це обумовлювалося тим, що питання про створення третьої єпархії до середини XIX ст. серйозно не порушувалося як окрема проблема. Тому всі спроби порушити його мали фрагментарний характер, а самі спроби розтягувалися в часі на декілька десятиліть років.

Між тим, передумови створення третьої єпархії визрівали все більше. Однією з них була спроба скликати Провінційний Синод, який міг відбутися за наявності трьох єпископів.

«Весна народів» 1848 р. активізувала греко-католицьке духовенство, яке почало відігравати роль національного проводу. Саме в цей час питання про третю єпархію нарешті вирішується позитивно: у 1850 р. цісар дозволив своїм декретом заснувати Станіславську єпархію. Саме з цього моменту починається другий етап передісторії Станіславської єпархії, який характеризується спробами отримати документ Папи про заснування згаданої єпархії з осідком у Станіславі. Через певні політичні обставини Апостольський престол довгий час не зважувався на створення нової греко-католицької єпархії, попри численні спроби активізувати вирішення цього питання. Лише завдяки втручанням архикнязя Р.Габсбурга та зацікавленості самого Апостольського престолу нарешті вдалося добитися булли про заснування Станіславської єпархії, яку видав 25 березня 1885 р. папа Лев XIII.

У буллі зазначалося, що з причин передусім розлогості території та трудної душпастирської обслуги Папа Лев XIII приймає пропозицію цісаря Франца Йосифа I та засновує в Станіславі єпархію у складі 20 відлучених від Львова деканатів, призначає катедральною церквою парафіяльну церкву

Воскресіння Господнього, наділену відповідною дотацією для єпископа, консисторії та капітули. Підпорядкував новозасновану єпархію Галицькій митрополії та зрівняв її в правах та привілеях з Перемиською єпархією, доручив доповнення капітули і крилосу та заснування єпархіальної семінарії. Папа застеріг цісареві право номінації єпископа (першого і наступних) відповідно до булли Галицької митрополії 1807 р. Виконання булли, розподіл територій, вірних, парафій та єпархіального архіву було доручено адміністраторові митрополії Сильвестрові Сембратовичу, який наступного дня отримав буллу про призначення його митрополитом.

Рішенням від 12 лютого 1885 р. цісар Франц Йосиф I іменував, а Папа Лев XIII на таємній Папській консисторії від 27

березня 1885 р. затвердив і канонізував Станіславським єпископом архидиякона Львівської капітули о. мітрата д-ра Юліяна Пелеша. Таким чином, у 1885 р. справу утворення Станіславської єпархії було завершено.

Перший єпископ новоствореної єпархії підтримував добрі стосунки з правлячою династією Габсбургів, а разом з тим був талановитим організатором та науковцем, що робило його кандидатуру єдиною можливою в даній ситуації. Всією своєю діяльністю владика Ю.Пелеш виправдав такий вибір. Він одразу ж взявся за організацію єпархіальних органів. Перший єпископ всіляко підтримував розвиток церковного життя в єпархії, виступав за захист прав Церкви в австрійському парламенті, проводив канонічні візитації парохій своєї єпархії,

видав низку пастирських листів. Однією з найбільших заслуг першого станіславського єпископа було ініціювання разом з митрополитом С.Сембратовичем скликання Львівського Провінційного Синоду.

Однак участь у самому Синоді єп. Ю.Пелеш брав уже в ролі Перемиського єпископа, а Станіславську єпархію очолював єпископ Юліан Сас-Куїловський.

Отож, варто сказати, що створення Станіславської єпархії відкрило нову сторінку в історії Греко-Католицької Церкви в Галичині. У 1936 році єпархія мала 20 деканатів, 419 парохій, 419 матірніх та 393 дочірні церкви, 541 священника, 7 чоловічих і 2 жіночі монастирі, 28 домів сестер-служебниць і налічувала 1035 000 вірних. При Станіславській єпархії діяла капітула, існували духовна семінарія і богословський ліцей, виходив тримісячник «Добрий пастир», діяли такі церковні та релігійні товариства, як-от «Апостольство молитви» та «Скала».

13 грудня 2011 року, у день святого Андрія Первозванного, Предстоятель Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав, вслід за Львівською митрополією, проголосив утворення Івано-Франківської митрополії УГКЦ і ввів на престол її першого митрополита – владика Володимира Війтишина. Таким чином митрополит отримав повноваження та обов'язки, передбачені кан. 131-139 Кодексу канонів Східних Церков. Він скликатиме Митрополичий Синод, який врегулюватиме питання діяльності Церкви на певній території, матиме право висвячувати, інтронізувати єпископів своєї митрополії, дбатиме про ретельне дотримання віри, проводитиме канонічні візитації, якщо вони занедбані в єпархіях, а також має створити Митрополичий трибунал. Варто зауважити, що територіально Івано-Франківська митрополія є найбільшою митрополією в Західній Україні, адже до її юрисдикції входять дві області – Івано-Франківська та Чернівецька, та другою за територією після Київської митрополії УГКЦ.

За матеріалами: Івано-Франківська архієпархія УГКЦ

Митрополит Василій Семенюк благословив створення спільноти для дружин священників «Витанія»

З благословення Архієпископа і Митрополита Тернопільсько-Зборівського УГКЦ Василя Семенюка та з ініціативи самих дружин священників 6 лютого у церкві святого архистратига Михаїла відбулася перша зустріч їмостей міста Тернополя, на якій були присутні 25 добродійок із різних парафій міста. Нова спільнота покликана об'єднати дружин священників і реалізувати нові можливості для духовного та соціального служіння.

З повчальним словом та батьківськими настановами звернувся до їмостей владика Василій. Він розповів, яка роль їмості в суспільстві, закликав добродійок дбати про свій духовний розвиток і формацію. Митрополит представив духівників спільноти – отців Ігоря Махніцького та Йосафата Саврана. Отець Ігор запропонував, щоб спільнота називалася «Витанія», адже це є місцем, де був дім двох сестер, Марти і Марії, котрі завжди радо приймали Ісуса, слухали Боже Слово і служили Йому.

Відтак їмості мали ближче знайомство, представлення, а також поділилися своїми думками щодо продовження функціонування спільноти, склали напрямки діяльності та обрали організаційний комітет. Для інтелектуального збагачення прослухали лекцію від лікаря-психотерапевта Марії Хомів, авторки проекту для вагітних, підлітків та жінок, на тему «Баланс в житті жінки. Піклування і турбота».

На завершення митрополит уділив архиєрейське благословення на плідну духовну та соціально-просвітницьку діяльність.

Департамент інформації УГКЦ

В Одеському екзархаті провели реколекції для дружин священників

У Скадовську, на базі готельно-відпочинкового комплексу «Затишний», з 12 по 14 березня проходили чергові щорічні реколекції для дружин священників Одеського екзархату. Духовні зустрічі провадив реколектант о. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ. Духовні вправи, метою яких було пізнати себе, відбувалися з благословення екзарха Одеського владика Михайла Бубнія.

Триденна програма реколекцій, крім духовних наук, Святої Літургії та молебню, також передбачала час для роздумів, особисті розмови з отцем-реколектантом, приватні та спільні молитви на вервиці, духовне читання і взаємне живе спілкування. Усі присутні мали змогу приступити до Таїнств Сповіді та Причастя.

Розпочалися реколекції молитвою Вечірній й продовжилися привітальним словом о. д-ра Миколи Слободяна, судового вікарія та економа Одеського екзархату. Відтак до слова було запрошено реколектанта.

У своїх духовних науках о. Ігнатій торкався теми прощення, яке походить із серця, і повинно відбуватися завжди. Пресвята Богородиця є прикладом довір'я до Бога, який є живою водою. Також реколектант роздумував про правдивий образ Бога та про милосердя.

Атмосфера, що панувала протягом трьох реколекційних днів на березі Чорного моря, спонукала до заглиблення у свій внутрішній стан. У тиші і спокої серця дружини священників мали можливість приглянутися до свого життя та покликання.

Завершилися реколекції Божественною Літургією та подячним словом від спільноти дружин священників Одеського екзархату владичі Михайлові Бубнію за надану можливість мати дні духовної віднови, а о. д-р Микола Слободян, у свою чергу, від імені владика Михайла Бубнія передав слова вдячності отцеві-реколектанту за корисні духовні науки та молитовну атмосферу.

Пресслужба Одеського екзархату

У Мюнхені відбудеться інтронізація нового Апостольського екзарха Німеччини

У неділю, 18 квітня, в катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці та святого апостола Андрія Первозванного в Мюнхені відбудеться інтронізація нового Апостольського екзарха для Німеччини і країн Скандинавії владика Богдана Дзюраха. Подія пройде в режимі онлайн за участю безпосередніх учасників канонічного перейняття уряду та окремих представників Церкви і державної влади. На «Живому ТБ» планується пряма трансляція Архиєрейської Літургії з Чином інтронізації (о 10.00 за європейським часом).

Про це повідомив апостольський адміністратор та голова оргкомітету владика Петро Крик на офіційному сайті екзархату для українців-католиків візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії. «Як вже було повідомлено раніше, Святіший Отець Франциск 18 лютого 2021 року прийняв зречення Апостольського екзарха преосвященного єпископа Петра Крика на підставі досягнення канонічного віку емерита та призначив третім Апостольським екзархом для українців-католиків візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії преосвященного владика Богдана Дзюраха, куріального єпископа Києво-Галицького та секретаря Синоду Єпископів УГКЦ», – йдеться в повідомленні владика Петра.

«За попередньою домовленістю та з огляду на пандемічну ситуацію, урочисте введення новопризначеного екзарха на єпископський престол Апостольського екзархату відбудеться 18 квітня 2021 року о 10:00 в катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці та святого апостола Андрія Первозванного в Мюнхені в режимі онлайн за участю безпосередніх учасників канонічного перейняття уряду та окремих представників Церкви та державної влади», – мовиться у листі. «Через це наполегливо прошу всіх вас: священників Апостольського екзархату, наших вірних в Німеччині та Скандинавії, а також вельмишановних і високоповажних гостей та друзів Апостольського екзархату утриматися від особистої присутності в день інтронізації та єднатися з новопризначеним екзархом духовно за допомогою засобів комунікацій. Відповідне посилання для участі онлайн буде своєчасно розміщене на офіційному сайті Апостольського екзархату. Ваші письмові побажання та привітання радо вітаємо та ласкаво просимо надсилати до канцелярії Апостольського екзархату. Нагода особисто привітати нового Апостольського екзарха буде після завершення карантинних обмежень, чинних у країні», – наголосив владика Петро Крик.

Довідка про екзархат для українців-католиків візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії

17 квітня 1959 року Папа Іван XXIII створив і проголосив своїм Декретом Апостольський екзархат для українців-католиків візантійського обряду в Німеччині. Екзархат отримав власну юрисдикцію, з безпосередньою підпорядкованістю Святішому Отцеві, аналогічно до Апостольського вікаріату в латинській Церкві. Першим екзархом став тодішній канцлер української митрополії у Філадельфії (США) о. д-р Платон Корниляк. Єпископські свячення відбулися 7 липня 1959 року.

Особливе завдання Апостольського екзархату полягає сьогодні в тому, щоб служити й опікуватися тими українцями, які живуть в Німеччині і Скандинавії. Чисельність українців, які живуть тут на поселеннях, збільшилося через нову хвилю еміграції українців, які також шукають притулок та опіку в українському суспільстві на поселеннях в Німеччині. Важливе завдання Апостольського екзархату полягає також в тому, щоб знайти контакт до тих українців, які дотепер не належали до Церкви, з огляду на їх минуле в атеїстичному суспільстві совєтського соціалізму, або перестали ходити до церкви через різні причини. Їм треба передати християнську орієнтацію, чуття приналежності до свого рідного і тим самим дати їм можливість почувати себе повноцінними християнами та українцями.

Департамент інформації УГКЦ

«Образ зла в образі «святості»: у Львові відкрили виставку з нагоди 75-х роковин псевдособору

9 березня у Львові, на площі Ринок, перед Ратушею, за участю представників духовенства, влади, науковців та львів'ян, відкрили стендову виставку з нагоди 75-х роковин псевдособору. Організатором виставки є Інститут історії Церкви Українського католицького університету.

Захід розпочався з вітального слова синкела у справах монашества Львівської архієпархії отця Юстина Бойка. «Сьогодні з нагоди відкриття цієї виставки я б дуже хотів, щоби кожний, хто переглядатиме її, чітко усвідомив, що рана, яку завдав Українській Греко-Католицькій Церкві Львівський псевдособор 1946 року, кровоточить донині. Їй було забрано усі церкви, церковні споруди, монастирі та все майно, яке здобувалося століттями на кошти тих, які часами останню копійку віддавали на Божі справи. Але щонайбільше, жертвами Львівського псевдособору стали тисячі вірних Богу душ єпископів, священників, монахів, монахинь та мирян, які через небажання підкоритися волі сталінської репресивної машини завершили свій життєвий біг у радянських концтаборах», – акцентував отець Юстин.

«Сьогоднішня виставка – це спроба показати сучасному українцю образ зла у своєму найпідступнішому образі – в образі «святості», – підкреслив священник.

«Маю надію, що 75-ті роковини сумної події Львівського псевдособору врешті-решт змобілізують не тільки науковців, а й політиків та громадських діячів винести питання реабілітації Української Греко-Католицької Церкви на державному рівні. Бо як слушно зазначив недавно наш Патріарх Святослав, Українська Греко-Католицька Церква досі користується тими правами, що їх колись надав Михаїл Горбачов, який легалізував її, але не реабілітував. А це означає, що зло, яке було завдане репресивною радянською машиною Українській Греко-Католицькій Церкві, донині не є офіційно визнаним», – висловив сподівання за завершення свого слова ієромонах Юстин Бойко.

Пані Оксана Стельмах, заступниця начальника управління культури Львівської міської ради, наголосила, що на сьогодні потреба реабілітації УГКЦ є надзвичайно великою. На її переконання, досвід УГКЦ засвідчив, що знищити віру, релігію і традиції неможливо.

Проректор УКУ та директор Інституту історії Церкви Олег Турій підкреслив, що дуже важливо пізнавати суть тих подій, про які ми в ці дні говоримо, і консолідуватися довкола них. «Ми говоримо про минуле, проте нам залежить на доброму майбутньому, зокрема, щоб свідомо завдані травми лікувалися і щоб наше

суспільство, пам'ятаючи про минуле, відкривало для себе майбутнє», – наголосив науковець.

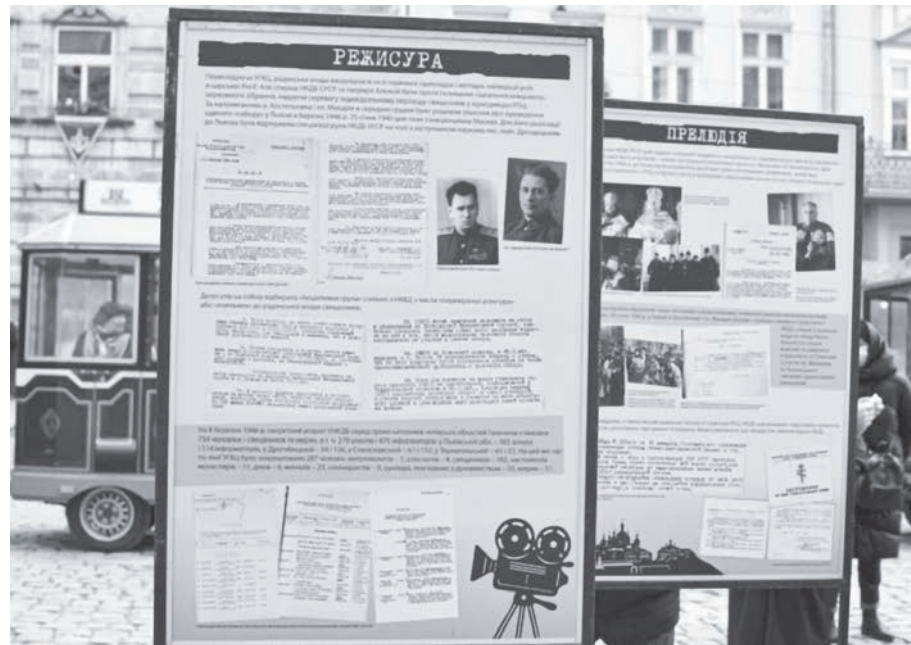
Відтак пан Турій розповів про виставку, провівши невеличку екскурсію виставленими стендами. По завершенні заходу усі присутні мали можливість ознайомитися зі стендами.

Серед представлених на виставці документів з архіву СБУ, що тільки недавно були розсекречені й стали доступні дослідникам, можна побачити укладені в НКДБ УРСР та затверджені в Москві плани ліквідації УГКЦ та організації цієї акції, звіти про арешти й вербування священників, списки агентури, підготованої до участі в зібранні, формуляри зречення католицької віри, що їх підписували священники при «воз'єднанні» з РПЦ, і т.п. Члени т.зв. Ініціативної групи, їх помічники з числа греко-католицького духовенства та залучені до акції «воз'єднання» православні ієрархи вперше названі не тільки своїми публічними іменами, а й тими агентурними кличками, під якими знали їх оперативники НКДБ. Особливу увагу приділено постаті о. Гавриїла Костельника, який, керований амбіціями та образами, пішов на співпрацю з радянським режимом у справі нищення своєї Церкви.

На виставці вперше представлено фотопортрети багатьох функціонерів радянських спецслужб, які безпосередньо планували та проводили «ліквідацію унії». Фотографії з альбомів про Львівський «собор» та відзначення його «ювілеїв», які збереглися у фондах Держархіву Львівської області, дають змогу сповна відчутти атмосферу радянської епохи, коли легальні релігійні організації були перетворені на ідеологічну обслугу атеїстичного режиму.

Виставка присвячена пам'яті всіх тих владик, священників та мирян УГКЦ, які 75 років тому не піддалися погрозам і тискові з боку влади, протистояли маніпуляціям та підступам спецслужб і пронесли віру та вірність своїй Церкві крізь довгі десятиліття переслідувань і підпілля.

Департамент інформації УГКЦ

«Невдала імпреза»: цікаві факти про Львівський псевдособор

75 років тому, 8 березня 1946 року, у Львові в Архикафедральному соборі святого Юра відбулася імпреза тоталітарного режиму, яку згодом Патріарх Йосиф Сліпий назве «невдалою імпрезою». Радянська влада провела так званий Львівський собор, який скасував Берестейську Унію 1596 року, розірвав співпрацю з Апостольською Столицею та нібито «воз'єднав» УГКЦ з Руською Православною Церквою. З нагоди ювілейної згадки про цей сумний день в історії УГКЦ пропонуємо вам 14 маловідомих фактів, які допоможуть вам краще пізнати події цього кривавого дня в історії Української Греко-Католицької Церкви.

1. «Невдала імпреза» – саме так влучно Львівський псевдособор назвав Патріарх Йосиф Сліпий.

2. План агентурно-оперативних заходів для підірвання авторитету «національної Церкви» було складено ще на початку 1941 року. Під грифом «таємно» у витязі з плану оперативних заходів НКВС СРСР щодо Греко-Католицької Церкви у західних областях УРСР за 11 січня 1941 р. читаємо, що вона «є сильним оплотом реакційних впливів Ватикану та українських націоналістів». А далі після короткої характеристики митрополита Андрея Шептицького, статистики парафій, монастирів подано покроковий план агентурно-оперативних заходів для підірвання авторитету «національної Церкви». Ось деякі з них:

Організація розколу уніатської Церкви шляхом використання розбіжностей між прихильниками так званого західного та східного обряду.

Дискредитація очільників уніатської Церкви в очах вірних шляхом оприлюднення фактів їхнього побутового (морального – ред.) розладу.

Організація серед уніатів течій за відрив від Ватикану та створення «незалежної» уніатської Церкви.

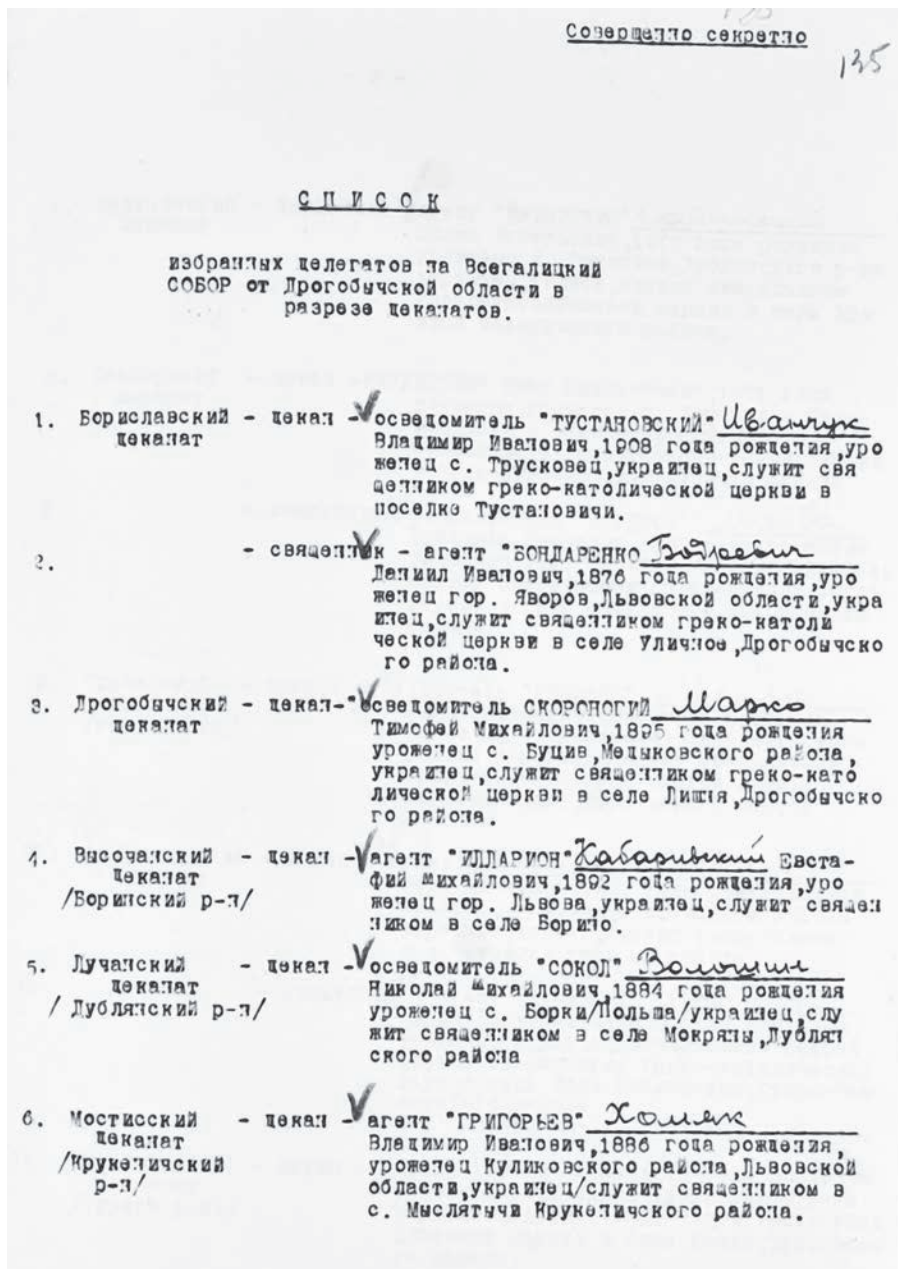
Активізація православних церковників та боротьбу за приєднання уніатів до Православної Церкви.

Забезпечення контролю по відношенню до уніатської Церкви.

3. Ліквідація УГКЦ – класичний приклад «гібридної війни». Під час «собору» голосували методом піднятої руки. Участь взяли 216 делегатів.

4. Кінець правління сталінського режиму став для УГКЦ найважчим періодом в її історії. Протягом 1945-1946 рр. на Західній Україні було заарештовано понад 800 греко-католицьких священників, понад 200 священників творили структури у підпіллі. Така діяльність дуже не подобалась радянській владі. Підпільний звіт ОУН стверджує, що до 1 вересня 1946 р. у Львівсько-Тернопільській єпархії було лише 60 священників, що відмовились прийняти православ'я на волі. Але були відомості і про те, що священники, які прийняли православ'я, брали участь у визвольному русі.

5. Провести компрометацію противників воз'єднання як зрадників українського народу та православ'я. Серед запропонованих

механізмів, які треба було привести в дію, в документі зазначено: «організувати ініціативну групу греко-католиків, яка би працювала на т. зв. «воз'єднання»; «опрацювати» о. Гавриїла Костельника, поставивши його на чолі руху за воз'єднання; і традиційне вже для радянської репресивної машини – «провести компрометацію противників воз'єднання як зрадників українського народу та православ'я».

6. На псевдособорі священників везли озброєні НКВДісти.

7. Ініціативна група почала формуватися відразу після арешту митрополита Йосифа Сліпого та єпископів у квітні 1945 року. Через кілька днів після арешту о. Г.Костельника викликав референт уповноваженого у справах релігійних культів Сергій Даниленко («Карін»), який у подальшому де-факто організував та керував усіма зібраннями та виступами, що проводив Костельник.

8. Кола пекла по вербуванню священників. Досить велика частка священників, які ставали на бік ініціативної групи, перед тим відбували покарання у в'язниці. Схема «нових кадрів» була такою: спочатку «упорного» залякували, потім – арештовували, проводили допити, здійснювали психологічний тиск, а потім нібито «за клопотанням» о. Г.Костельника звільняли. Так людина потрапляла під негласний контроль і зобов'язання пристати на бік «воз'єднання»; в іншому випадку кола пекла могли повторюватися, але вже й з можливими наслідками для близьких.

9. Які ж долі учасників ініціативної групи? Отця Гавриїла Костельника, очільника, застрелили невдовзі після псевдособору в 1948 року; його помічника єпископа Михайла Мельника отруїли в 1950 році, коли той їхав у складі офіційної делегації до Санкт-Петербурга. Після псевдособору

навіть тих, хто «підписав православ'я», не оминали репресії. Ліквідаційна машина не зупинялася ні перед священниками, ні перед їхніми сім'ями, і це виявлялося в дуже різноманітний спосіб: від вже на той час тривіальних арештів до виселення у віддалені місця Радянського Союзу, психологічного тиску, перешкоджанні в навчанні та кар'єрному рості рідних.

10. Ініціативна група була покликана підготувати належний ґрунт для проведення Всегалицького собору (саме таким бачив його о. Г.Костельник). Отже, листівки були забезпечені, «пояснювальні поїздки» – заплановані. До слова, на кожній з них був присутній агент спецслужб, який фіксував реакції і заяви кожного священника.

Проте не все було зроблено так, як того хотіла ініціативна група, оскільки вона була всього лиш інструментом у руках ліквідаторів, а не повноправним представником від ГКЦ. До прикладу, сам псевдособор, на думку о. Г.Костельника, був проведений

зарано, йому ще повинні були передувати більша кількість окремих соборчиків, де промовець намагався пояснити «плюси» підписання єдності з РПЦ.

11. Влітку 1945 року тут був укладений лист-звернення на ім'я В'ячеслава Молотова з проханням визнати діяльність ініціативної групи незаконною, що було дійсністю з погляду канонічного права, позаяк у цій групі не було жодного греко-католицького єпископа. Також висловлено протест проти арешту греко-католицького єпископату, а у зв'язку з цією обставиною просили дозволу обрати тимчасовий орган управління ГКЦ, доки не буде звільнено єпископат. Документ підписав 61 священник, серед яких – архимандрит студитів та рідний брат митрополита Андрея Климентія Шептицький та о. Іван Котів, який разом з архимандритом у грудні 1944 року їздив до Москви на переговори у складі офіційної делегації від ГКЦ. Цей лист разом із багатьма іншими документами, був опублікований у 2006 році у збірнику документів «Ліквідація УГКЦ, (1939-1946): документи радянських органів державної безпеки».

12. Осередком створення підпільної УГКЦ стали парафії, що йшли за своїм священником, відмовлялись прийняти православ'я, незважаючи на те, що їх московський уряд жорстко переслідував. РПЦ вдалося об'єднати з православ'ям 3000 парафій, 195 монастирів, 35% священників, лише 15% перейшло в підпілля. Також журнал «Спархіяльний вісник» було перейменовано на «Православний вісник» і перенесено до Києва.

13. У травні 1992 року єпископи УГКЦ видали Декларацію єпископату Української Греко-Католицької Церкви про неканонічність Львівського псевдособору 1946 року. «Тому ми, єпископи УГКЦ, зібрані на цьому Синоді, ще раз осуджуємо цей псевдособор і заявляємо його неканонічним і недійсним. Дано у Львові при Архикафедральному соборі св. Юра. 29 травня 1992 року Божого. † Мирослав Іван Кардинал Любачівський, Верховний Архієпископ Львова. † Володимир Стернюк, ЧНІ, Архієпископ, Титулярний Маркіянополя. † Филімон Курчаба, ЧНІ, Титул. Абриту, помічник Архієпископа Львова. † Юліан Вороновський, ЧОС, помічник Архієпископа Львова», – йшлося у тексті документу.

14. Псевдособор завершився урочистою Літургією 10 березня 1946 року. Як дар до Львова було передано Києво-Печерську ікону Богородиці на пам'ятку про «воз'єднання». Ікона до сьогодні зберігається в Архикафедральному соборі св. Юра.

За матеріалами Христини Кутнів для «Духовної величі Львова»

Дівчина покинула блискучу акторську кар'єру, щоб стати монахинєю

Вечірки, алкоголь, цигарки, наркотики, світ шоу-бізнесу та велика жага слави – таким було повсякденне життя 17-річної Клер Крокет. Через рік молода акторка увійде до монастиря і покаже своїм життям, яких висот може досягти людина, яка живе згідно з Божою волею.

МАРНІТА СВІТУ

Клер Крокет народилася 14 листопада 1982 року в Деррі (Північна Ірландія). Акторська діяльність була її великою пристрастю з дитинства, до чого вона мала значні схильності. Вона виявляла природний талант гри, прекрасно співала та грала на гітарі, гарно декламувала вірші та чудово наслідувала інших людей. На сцені вона почувалася, немов риба у воді. Не дивно, що її талант помітили не лише в школі, де вона смішила своїх друзів і виграла конкурси декламаторів, а й у професійній студії.

У 15-річному віці вона вела молодіжну телевізійну програму, а через два роки нею зацікавився американський телеканал Nickelodeon. Потім дівчина почала зніматися у фільмах і маленькими кроками рухалася до здійснення своєї найбільшої мрії: прославитись і зробити кар'єру в Голлівуді.

Однак розвиток таланту не йшов паралельно з духовним розвитком. Хоча вона виховувалася в католицькій родині, однак не ходила до церкви і згодом застрягла у тяжких гріхах. Дівчина курила цигарки та мала пристрасть до алкоголю. Також почала приймати наркотики та зустрічатися з хлопцями. Тож коли подруга запропонувала їй поїхати до Іспанії в 2000 році, вона погодилася, не вагаючись. Фієста, пляж, сонце та дискотеки – саме цього очікувала юна дівчина.

ФІЄСТА В ІСПАНІЇ

Неважко уявити здивування 17-річної дівчини, яка побачила на місці зустрічі людей середнього віку з вервицями в руках. Виявилось, що вони їдуть у паломництво. Клер одразу захотілося відмовитися від подорожі, але квитки вже були куплені, і скасувати поїздку було неможливо.

У Страсну п'ятницю, за наполяганням однієї з учасниць паломництва, Клер пішла на богослужіння і сіла на далеку лавку в каплиці. Коли віруючі вишикувалися в чергу, щоб поцілувати Святий Хрест, Клер приєдналася до них, засунувши руки в кишені, думаючи: «Коли це закінчиться і чи зможу я піти по сигарету?»

Однак, поцілувавши розіп'яті ноги Ісуса, вона дуже сильно відчула, що Бог помер за неї на хресті – за її гріхи, марнославство, невірність та нечистоту. Очима віри вона побачила, наскільки сильно скривдила Бога, і що єдиний спосіб попросити пробачення – це віддати Йому своє життя. Вона сказала Ісусу: «Я зроблю все, що ти попросиш».

Водночас Клер розуміла, що, вступивши до монастиря, буде змушена покинути все своє минуле життя. На той момент дівчина ще не була готова до цього.

НЕОЧІКУВАНІ ПОДІЇ

Після повернення з Іспанії Клер довелося повернутися і до свого минулого життя, яке не мало нічого спільного з бідністю, чистотою та послухом. Пізніше Клер зізналася, що у неї не було сили кинути грішну поведінку, оскільки вона не просила Ісуса про допомогу. Вона хо-

тіла здолати всі виклики своїми силами.

Невідомо, як би все склалося, якби Бог прямо звернувся про неї. Двічі.

Перша подія відбулася за незвичних обставин. Дівчина напилася на вечірці і була змушена піти до туалету. Саме тоді вона відчула на собі люблячий погляд Ісуса, який запитав її: «Як довго ти будеш робити мені боляче?» Цей досвід був настільки сильним, що Клер не сумнівалася, що сам Бог говорив з нею.

Друга досить потужна подія, яка, зрештою, змусить її таки піти до монастиря, відбулася у розкішному номері готелю в Манчестері. Перед тим, як іти спати, молода актриса прочитала графік знімального плану на наступний день. Раптом вона почала плакати. «У той момент я зрозуміла, що у мене є все: багато друзів, хлопець, кар'єра, гроші ... І в той же час я відчувала велику порожнечу. Я розуміла, що жодна з цих речей не може мене наповнити: ні успіх, ні слава, ні людська любов. У мене було все, про що я мріяла, але я не була щасливою. Я зрозуміла, що тільки відповівши на Боже запрошення, зможу відчути щастя».

Відтоді вона почала боротися за новий вимір слави – Божу славу.

Найважливіший етап духовної боротьби для 19-річної дівчини закінчився 11 серпня 2001 року. Саме тоді Клер Крокет розпочала свою релігійну формацію в сестер-служебниць в Іспанії – в місці, де вона побувала півтора року тому і відчула дотик Божої любові.

ДАР ПОКЛИКАННЯ

Спочатку Клер відчувала великі труднощі з викоріненням своїх старих звичок, але вона була відкрита до благодаті і дозволила їй діяти. Вона повільно дізналася, що «Бог створив нас для великих справ, а не для зручності» і що «Він покликав мене і знає, що Він робить. Моя єдина робота – довіряти Йому. Він дасть мені сили».

Через кілька років, розмірковуючи про дар покликання, який вона отримала і котрий вимагав від неї залишити рідних, батьківщину і кинути кар'єру, вона охоче згадувала слова Папи Івана Павла II: «Той, хто впускає Христа, нічого, абсолютно нічого не втрачає, але робить своє життя вільним, красивим і великим» (24 квітня 2005 р.).

Життя сестри Клер, її служіння в Іспанії, США та Еквадорі чудово ілюстрували ці слова. Монахиня прожила своє життя, відчувуючи Божу любов, живучи у спільноті сестер та проголошуючи Христа дітям і молоді з бідних сімей.

СПРАВЖНЯ РАДІСТЬ ПОЛЯГАЄ В ДАРУВАННІ

На фотографіях і фільмах, що до-

кументують життя сестри Клер, вона вражає своєю природністю і радістю. Посмішка, яка ніколи не залишає обличчя, і заразливий сміх видно не лише на записах під час відпочинку, але й під час виконання обов'язків: прибирання, приготування їжі чи катехизації.

У спогадах сучасників, радість була однією з головних рис сестри Клер. Ця радість насамперед походила від її стосунку з Богом. У листі до о. Рафаеля, засновника спільноти, монахиня написала: «Незважаючи на те, що Велика п'ятниця є сумним днем, я не знаю, як виразити радість і ентузіазм, який я відчуваю, страждаючи за Господа. Мені все здається дрібним: відсутність сну, піст, спека ... Все, що важко, приносить мені радість, бо наближає мене до Господа».

Вставання о 5-й ранку перетворилося на «жертву слави». Вона писала: «Стільки можна дати світові! Стільки хорошого зробити! Коли ти перестаєш жити для себе, слухатись і жити для Бога, все інакше. Це має значення і цінність».

Утримання від нарікань – це також плід роботи сестри Крокет над собою. Черниця згадувала, що дізналася про це від св. Папи Івана Павла II.

Цьому ставленню до життя сестра Клер навчала і молодих дівчат, для яких сестри організували літні табори. Вона казала їм: «Справжня радість полягає в тому, щоб дарувати, а не отримувати. Коли ми ділимося талантами з іншими, ми приносимо радість».

Щасливе обличчя монахині також допомогло у навершенні одного з пацієнтів лікарні у Валенсії. Чоловік не мав волі жити і був охоплений безнадією, однак кого дуже здивувала радість і приязнь сестри Клер. Через 20 років він пішов до сповіді і почав щодня приймати Святе Причастя.

ЛЮБОВ ЖЕРТОВНА

Євангелізаційна місія сестри Клер не була би плідною, якби за нею не слідувала любов: любов до Бога і до ближнього. Сестра хотіла, щоб Христа знали всі, кого Господь ставив їй на шляху.

Першокласників початкової школи привели до церкви для Адорації. Вона сказала їм: «Спробуйте три хвилини зосереджуватися. Нічого не кажіть. Не озирайтесь навколо себе. Тільки подивіться на Ісуса в Євхаристії, бо за ці три хвилини Господь Ісус може доторкнутися до вас».

Отець Фред Парке, пастор парафії в Джексонвіллі (США), де працювала сестра Крокет, був вражений тим, наскільки їй вдалося пробудити у дітей євхаристійну відданість. Також монахиня заснувала «клуб вервиць» для молодих парафіян та подбала про регулярну

участь студентів у таїнстві примирення.

Сама сестра Клер з кожним роком проводила все більше часу в Адорації. Вона зізналася, що з самого початку свого формування, поклоніння Євхаристії та хресту допомагали їй долати труднощі та уникати спокусу.

Сестра Клер практикувала чесноти у своїх повсякденних обов'язках. Найважливішою вона вважала любов. Вона писала: «Любов жертвна, а не поверхнева чи сентиментальна. Це вчить людину забувати про власні бажання».

Досвід її власної бурхливої молодості означав, що сестра Клер не залишала ввірених їй молодих людей, а показувала їм шлях до Бога. Вона завжди давала молоді надію на зміни в житті і служила їм своєю безкорисливою допомогою. Вона працювала з ними різними способами: через присутність, розмови та листування. Сестра Клер радила: «Запитайте Господа, що він хоче від вас. Припиніть робити те, що хочете, і те, що вам подобається, і починайте виконувати Божу волю. У цьому знайдете справжнє щастя».

Не випадково вона називала себе «сестрою всього або нічого», заохочуючи молодих людей обирати Христа та духовні цінності, всупереч загальносвітовим потокам сьогодення. Вона не погоджувалася на посередність, мобілізувала підлітків йти проти хвилі, боротися за власну душу. «У духовному житті мир не полягає у відсутності війни, – казала вона. – Мир – це фронт війни».

ВІСІМ КРОКІВ ДО СВЯТОСТІ

Сестра Клер Крокет померла у 33-річному віці під час еквадорського землетрусу 16 квітня 2016 року. Вона та її сестри напружено провели останні дні: прибирали збитки після великої повені, яка обрушилася на країну. Тоді ніхто з еквадорців не очікував, що за мить на них чекатиме ще один катаклізм: землетрус, в результаті якого під завалами будівлі будуть виявлені тіла п'яти постулянтів та сестри Клер. Остання була знайдена з гітарою в руці, що є невід'ємним елементом євангелізації.

Відразу згадалося, як за кілька годин до катастрофи, коли розмова раптом перейшла до останніх тем, сестра сказала: «Чому я повинна боятися смерті, коли йду до Того, кому я присвятила все своє життя?»

Раптова загибель сестри Клер дуже засмутила не лише місцевих жителів, але й усіх, на чий шлях Бог її поставив.

Сестра Клер не залишила ні щоденника, ні духовного заповіту. Однак ми можемо знайти це в її листах, примітках, ескізах катехизації або на малюнках. Наприклад, у випуску 2008 року, підготовленому для учнів школи в Джексонвіллі, в якому монахиня написала: «Що роблять святі? Вони завжди ставлять Бога на перше місце. Вони намагаються робити те, що Бог хоче від них. Вони часто розмовляють з Богом. Вони допомагають іншим, не чекаючи взамін винагороди. Вони навіть посміхаються, коли їм не хочеться. Вони намагаються підкорятися, не відкладаючи. Вони люблять і є добрими до всіх Божих створінь. Вони знають, що все їм дано від Бога. І ти можеш стати святом!»

Повідомлення про заборону здійснювати служіння чи будь-яке завдання з о. Іваном Гаратом до часу, поки компетентною владою не буде прийняте інше рішення

Духовенству Львівської архієпархії Української Греко-Католицької Церкви, іншим духовним особам, які виконують уряд, служіння, завдання чи перебувають у ній,

ПОВІДОМЛЕННЯ

Всечесні та всесвітлі отці, цим листом звертаюся до Вас з приводу о. Івана Гарата, священника нашої архієпархії, який у 2011 році залишив де-факто своє служіння у Львівській архієпархії УГКЦ і був зарахований до клиру Української Православної Церкви Київського Патріархату (тепер Православної Церкви України), від якої маємо офіційне підтвердження з цього приводу. Такий випадок, згідно з церковним законом, слід вважати схизмою.

На превеликий жаль, схизма завдає глибоких ран на Христовому Тілі, яким є Церква, яку заснував наш Господь, а ті, котрі її чинять, не сприяють загоєнню цих ран. Такого роду дії, згідно з законодавством Католицької Церкви, класифікуються як злочин проти віри і щодо розгляду справ та прийняття відповідних рішень є зарезервовані Конгрегації доктрини віри. Таким чином той, хто перебуває у схизмі, ухиляється від підлеглості найвищій владі Церкви, єдності з вірними і її підлеглими.

Зваживши на чинне законодавство для Східних Католицьких Церков, засягнувши ради компетентних осіб з метою вноормування канонічного характеру відповідних документів стосовно існуючого стану справ

священника Івана Гарата, мною було прийняте рішення про визнання неправосильності декрету (Вих. ЛВ 14/994 від 03.07.2014 [надрукованого у «Львівських архієпархіяльних вістях» № 07-08/2014, с. 6]) щодо правового статусу згаданого священнослужителя з усіма канонічно-правовими наслідками, про що був виданий відповідний декрет (Вих. ЛВ 21/98 від 16.02.2021) та офіційно повідомлено [www.ugccla.lviv.ua/архів/2021]. Згідно з правом, усі видані інші документи, листи чи повідомлення, пов'язані з декретом, що визнаний неправосильним, втрачають свою силу.

9 березня 2021 року о. Івану Гарату було офіційно повідомлено і вручено декрет, що він не допускається до виконання священнослужіння чи будь-якого іншого завдання (Вих. ЛВ 21/151). З цієї причини повідомляю духовенство Львівської архієпархії УГКЦ та інших духовних осіб, які виконують уряд, служіння, завдання чи перебувають у ній, про заборону здійснювати служіння чи будь-яке завдання з о. Іваном Гаратом до часу, поки компетентною владою не буде прийняте інше рішення.

З відданістю у Христі,

†ГОР

Архієпископ і Митрополит Львівський о. д-р Сергій Стесенко, канцлер Курії, Львів, 11.03.2021, Вих. ЛВ 21/212
Повідомлення опубліковане в Бюлетені канцелярії Львівської архієпархії

Колишнього ієромонаха Антонія-Григорія (Планчака) позбавлено клірицького стану

У березні 2018 року подано до загального відома, що ієромонах Антоній-Григорій (в миру Роман Планчак) видалений із монашого стану, і це видалення затверджене Святішим Отцем Франциском.

Стосовно священнослужителя проведено карний процес. Вироком колегії суддів Трибуналу Тернопільсько-Зборівської митрополії УГКЦ від 13 червня 2019 року о. Антонія-Григорія (Планчака) позбавлено клірицького стану. Його визнано винним у скоєнні таких злочинів: непослух проти власного ієрарха; підбурювання до бунту і ненависті проти власного ієрарха; незаконне присвоєння, затримання і виконання уряду ігумена монастиря; зловживання владою, недбайливе здійснення і занедбання актів влади у період виконання обов'язків намісника монастиря; перешкоджання вільному виконанню служіння законної влади та ведення фінансових операцій і торгівлі всупереч приписам загального права.

Після розгляду апеляції, яку подав о. Роман Планчак, Трибунал Верховного Архієпископа УГКЦ своїм вироком від 16 березня 2021 року затвердив рішення колегії суддів Трибуналу Тернопільсько-Зборівської митрополії. Архієпископ і митрополит Тернопільсько-Зборівський Василь Семенюк 26 березня 2021 року наказав виконання цього вироку, і від цього дня накладена кара зобов'язує колишнього ієромонаха Антонія-Григорія (Планчака).

Оцим інформуємо всіх вірних, що позбавленому клірицького стану Романові Планчаку заборонено священнодіяти. Він не може служити Божественну Літургію, звершувати Таїнства, зокрема хрестити, вінчати і сповідати вірних, здійснювати будь-що, що може виконувати священнослужитель. Якщо б священник, позбавлений клірицького стану, звершував вінчання чи сповідь, то вони будуть не тільки незаконні, але й недійсні, тобто не будуть мати жодного наслідку.

Колишньому ієромонаху Антонію-Григорію заборонено служити будь-які богослужіння в храмі чи поза ним, у тому числі звершувати будь-які прилюдні молитви. Він не може називати себе греко-католицьким монахом чи священником, бо, згідно з канонічними нормами, він прирівнюється до мирянина.

Закликаємо вірних не звертатися до Романа Планчака у справах і питаннях, що стосуються духовного і священничого служіння.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ

Що робити з освяченими речами, якими не користуємось?

Що робити з непотрібними або зіпсутими освяченими речами? Як утилізувати старий хрест із гробу? Що зробити з порваною вервицею або іншими речами з побожними мотивами?

Хрест із гробу варто би було у гробі і залишити. Його можна закопати або спалити, якщо дерев'яний. Пам'ятаю з дитинства, як старі і знищені освячені речі приносили до грабаря. Він вміщував їх до нового гробу, і так були складені і віддані землі належним чином. Думаю, варто би було притримуватись такої традиції.

Різноманітні сувенірчики, пластикові годинники з Богородицею, або інші речі з релігійними мотивами взагалі мали би перестати існувати вже із самої пошани до святості. Але якщо є такі вдома – краще спакувати у якусь місце на горіщі, а наступного разу при нагоді – чемно подякуй і відмовся від таких дарунків.

А іконки і книжки?

Їх можна спалити або заховати в якусь коробку. Часом молитви на звороті чи якийсь образок може стати на-

тхненням до молитви. У часи Середньовіччя та пізніші освячені речі складали до спеціальних ніш для зберігання. Це був жест пошани до освячених речей.

Що робити з освяченою гілкою верби?

Спалити або закопати.

Часом отримуємо на вулиці різні листівки з фрагментами Святого Письма. Що з ними робити?

Слову Божому завжди належить пошана, тому такі речі теж варто просто спалювати. Практика спалювати насправді добра, бо такі речі не потрапляють до сміттєзвалищ, не валяються будь-де.

А листівки на честь Різдва, Великодня, із зображенням Ісуса або Святої Родини – можна їх здавати на макулатуру?

Чесно кажучи, я би їх теж спалював. Ми ж не викидаємо фотографії близьких, правда? Якщо люблю когось – то шаную світліни тієї людини, бо зображають того, кого люблю, і пригадують про нього.

Адаптація з «Aleteia» Темяни Трачук

П'ять надзвичайно актуальних і влучних цитат св. Терези від Дитятка Ісуса

Католицька Церква вшановує пам'ять святої Терези з Лізье (святої Терези від Дитятка Ісуса) 1 жовтня. Ця монахиня-кармелітка удостоєна високого титулу Учитель Церкви, а цілі покоління вірян намагаються брати приклад зі св. Терези у слідуванні так званому «малим шляхом» до святості. Ми підготували для вас п'ять яскравих цитат св. Терези з Лізье, які не втрачають своєї актуальності і сьогодні.

1. Для мене молитва – це натхнення серця; погляд, звернений до Неба; вигук вдячності і любові – як в радості, так і в стражданні; врешті, це щось велике, незбагненне, що розширює мою душу і з'єднує мене з Ісусом.

2. Заслуга є не в тому, щоб багато робити чи давати, а швидше у тому, щоби приймати і багато любити.

3. Так само як сонце одночасно гріє і кедри, і кожен маленьку квітку, ніби вона одна на землі – так наш Господь опікується кожною маленькою душею, ніби вона не має подібних до себе.

4. Краще промовляти до Бога, аніж розмовляти про Бога.

5. Ісус увійшов до Неба, тож і я можу

йти за Ним тільки слідами, які Він залишив... осяйними слідами... Заледве гляну на Святе Євангеліє, як одразу дихаю пахощами Ісусового життя і знаю, куди бігти.

Десять років тому упокоївся у Бозі преосвященний владика Юліан, Єпарх Стрийський

Суботнього ранку 26 березня 2011 року, декаду років тому, ми відправили в останню дорогу блаженної пам'яті владика Юліана Гбура – першого єпископа Стрийської єпархії Української Греко-Католицької Церкви, який упокоївся 24 березня 2011 року, на 69 році життя. Архиєрейські похоронні богослужіння відбулися у катедральному храмі м. Стрий у присутності 28-ми єпископів нашої Церкви, членів Синоду, який зібрався у Києві для вибору нового Патріарха УГКЦ. Владика Юліана Гбура похоронили на міському кладовищі Стрия.

25 березня 2021 року о 10:00 в катедральному храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Стрий владика Тарас Сеньків, єпарх Стрийський, очолив поминальні богослужіння за блаженний упокій душі владика Юліана.

Довідка

Преосвященний владика Юліан Гбур народився 4 грудня 1942 року в с. Брижава, що біля Перемишля (Польща). У 1947 році разом із батьками під час

операції «Вісла» був переселений на північ Польщі. Навчався в Малій духовній семінарії впродовж 1958-1962 рр. У 1962 році вступив до спільноти Божого Слова (SVD). Священіччя отримав з рук кардинала Адама Козловецького 21 червня 1970 року.

З 1970 по 1973 рік був співробітником греко-католицької парафії в Кракові, з 1973 по 1994 рік – парохом греко-католицької парафії в Гурово-Лавецькому, з 1982 року по лютий 1991-го – деканом Ольштинського деканату (Польща), з квітня 1991-го по червень 1994-го – генеральним вікарієм Перемиської єпархії УГКЦ.

Єпископська хіротонія відбулась 7 липня 1994 р. в Архикафедральному соборі святого Юра у Львові. Святителями були Блаженніший Мирослав Іван кардинал Любачівський, Глава УГКЦ, Високопреосвященний владика Іван Мартиняк, митрополит Перемисько-Варшавський, і Преосвященний владика Филімон Курчаба, єпископ-помічник Львівський.

Надалі владика Юліан виконував такі служіння:

1994-2000 рр. – єпископ-помічник Львівської архієпархії;

1994-1997 рр. – генеральний вікарій Львівської архієпархії;

1995-1996 рр. – секретар I сесії Патріаршого Собору УГКЦ;

жовтень 1996 р. – 2000 р. – секретар Синоду Єпископів УГКЦ;

лютий-червень 2001 р. – голова оргкомітету з приїзду Святішого Отця Івана Павла II в Україну (23-27 червня 2003 р.); від листопада 2000 р. – єпарх Стрийський УГКЦ;

з вересня 2002 року – голова Комісії суспільних комунікацій і культури Синоду Єпископів УГКЦ.

За матеріалами Стрийської єпархії УГКЦ

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широким серцем вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у березні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у березні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Помер колишній Директор Програм Радіо Ватикану о. Анджей Копровскі, ТІ

У Варшаві на 81-му році життя помер о. Анджей Копровскі, ТІ, який від 2005 по 2015 рік очолював Дирекцію програм Радіо Ватикану. Польський єзуїт, який після падіння комунізму причинився до відродження католицького журналізму в суспільному мовленні, помер від ускладнень від Covid-19.

Уродженець польського міста Лодзь, після закінчення навчання у Варшавському університеті, вступив до Товариства Ісусового, в якому 1969 року прийняв пресвітерські свячення. Протягом десяти років був студентським капеланом в Любліні, а 1979 року став ректором єзуїтської богословської колегії в Варшаві. У 1983 року прибув до Риму, де став асистентом Генерального настоятеля з питань центрально-східної Європи.

У 1989 року о. Анджей Копровський повернувся на батьківщину, де брав участь у відродженні католицької інформаційної служби, знищеної комуністичним режимом, очоливши відповідний відділ на державному телебаченні. А 1997 року став на чолі єзуїтської провінції у північній Польщі.

Повернувшись до Риму 2003 року, о. Копровскі став асистентом тодішнього директора програм Радіо Ватикану о. Федеріко Ломбарді, ТІ, якого замінив після призначення його Генеральним директором у 2005 році. 2015 року, після десяти років на цій посаді, він повернувся до Польщі, де продовжив служіння у медіа-сфері, перекладав книжки, а також служив як сповідник і духовний провідник.

«Vatican News»

Відійшов до Господа багатолітній патріарший протодиякон Михайло Продиус

5 березня 2021 року, на 64-му році життя, відійшов до Господа багатолітній Патріарший протодиякон Михайло Продиус. Це був диякон, який гідно виконував своє служіння поруч із багатьма ієрархами УГКЦ, а зокрема служив дияконом із Блаженнішим Мирославом Іваном, Блаженнішим Любомиром та Блаженнішим Святославом.

Народився новопреставлений слуга Божий Михайло на Львівщині, у селі Бринці. Був одружений, виховував двох дітей.

У час відродження Церкви диякон Михайло служив в Архикафедральному соборі святого Юра у Львові, а в останні роки свого життя – у Київській архієпархії УГКЦ. Дияконував у Патріаршому соборі Воскресіння Христового УГКЦ у Києві та разом із єпископами відвідував багато парафій Київщини, Вінниччини, Житомирщини, Чернігівщини та Черкащини.

Протодиякон Михайло Продиус залишив по собі великий скарб відродження та примноження спадщини служіння Української Греко-Католицької Церкви. Як ревний служитель, подавав приклад простоти, широти та людяності, як і великої відданості красі служіння Господеві.

Духовенство та вірні Львівської архієпархії молитовно єднаються та висловлюють сердечні співчуття рідним і близьким протодиякона Михайла. Нехай милосердний Господь сотворить вічну пам'ять своєму відданому служителю та дарує йому благодатний спочинок у своїх батьківських обіймах!

Преслужба Львівської архієпархії

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відрахованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____